

31
'70

FLACĂRA

ANUL XIX
NR. 791
AUGUST 1970

producția anului 1971 dezbatută în adunările generale ale salariaților

În întreprinderile din întreaga țară se desfășoară adunările generale ale salariaților. Expresie a democrației socialiste, adunările generale oferă tuturor salariaților, în dubla lor calitate, de producători și proprietari ai mijloacelor de producție, o privire retrospectivă asupra activității economice pe primul semestru, precum și măsurile ce se impun pentru îndeplinirea integrală a angajamentelor până la sfârșitul anului. Concomitent cu aceasta se dezbate cu un înalt simț al răspunderii sarcinile de plan pe anul 1971 și măsurile tehnico-organizatorice ce vor conduce la realizarea lor. E vizibilă încă de pe acum atenția pe care colectivele de muncitori o acordă anului de producție 1971.

● 200 000 lei mai puțin va costa repararea unei locomotive diesel-electrice în anul viitor la Uzina de reparat material rulant din Craiova. Dacă precizăm că în anul 1971 numărul locomotivelor reparate va ajunge la 140 bucăți, e lesne să ne dăm seama cât de substanțial este acest singur angajament luat în adunarea generală. Concomitent cu aceasta, față de anul 1970 timpul de imobilizare a locomotivelor în reparatie va fi redus cu 20 la sută.

● Constructorii de nave gălățeni vor livra în 1971 trei cargouri de 12 500 tdw și patru de 4 500 tdw. Se va realiza, de asemenea, prototipul cargoului de 7 500 tdw și se va ajunge în stadiul de probă cu prima navă pentru transportul mărfurilor containerizate. Pentru a asigura o creștere a producției globale cu 10,6% se vor lua încă de pe acum toate măsurile de scurtare a ciclului de fabricație a navelor.

● La uzina «Vulcan» din Capitală, anul 1971 va duce la o sporire substanțială a productivității muncii. Participanții la dezbateri au și găsit căile concrete: orga-

nizarea producției în fluxuri tehnologice, elaborarea unor normative îmbunătățite, creșterea indicelui de utilizare a mașinilor de la 69 la sută la 77 la sută. În anul viitor, producția pentru export va crește cu 45 la sută, fapt ce va atrage după sine o grijă permanentă pentru marca fabricii.

● În vederea creșterii productivității muncii și a reducerii cheltuielilor materiale de producție, la Fabrica de cabluri și materiale electroizolante din București se va proiecta și realiza un sistem de transport al cuprului și aluminului din depozit la mașinile de cablat. De asemenea, se va proiecta și realiza un sistem de transport pneumatic al granulelor PVC din depozit la mașini.

● În anul viitor, întreprinderea de construcții montaj nr. 2-București va îndeplini o sarcină de plan ce depășește 322 milioane lei și va realiza o producție industrială în valoare de 12 000 000 lei. Numărul apartamentelor predate beneficiarilor în anul 1971 va fi de 5 400.

puterea colectivului

În urmă cu un an, în peisajul industrial al construcțiilor din municipiul București a apărut o nouă unitate economică: Combinatul de case. În rândurile care urmează vă prezentăm câteva dintre cele mai importante succese obținute de către acest harnic colectiv în răstimpul celor 12 luni de muncă.

Darea de seamă prezentată cu ocazia adunării generale a salariaților a subliniat faptul că în cele șase luni ale acestui an producția globală a fost îndeplinită într-un procent de 104,3 la sută, productivitatea pe salariat cu 108,7 la sută, constructorii de aici predând beneficiarilor 1802 apartamente. Comparativ cu primele șase luni care au trecut de la înființare, producția globală a înregistrat o creștere de 37 la sută, iar productivitatea muncii pe salariat, 33,4 la sută.

Cheia succeselor? Susținuta preocupare a comitetului de direcție pentru finalizarea propriilor măsuri elaborate. Dintre acestea se detașează reprofilarea producției fabricii de panouri mari pe apartamente de gradul I și reorganizarea fluxului tehnologic de turnare a planșelor în tipare orizontale.

Pe baza planului întocmit de comitetul de direcție și în urma numeroaselor propuneri sosite din rîndul salariaților, «ordinea de zi» a anului 1971 prevede între altele: organizarea șantierelor pe specialități, generalizarea montajului panourilor direct de pe trailer, organizarea fabricii de panouri mari pentru o producție medie de 20 de apartamente convenționale pe zi, definitivarea fluxului tehnologic la fabrica de beton celular autoclavizat cu tipare de 6 m lungime pentru înlocuitori de zidărie și izolații.

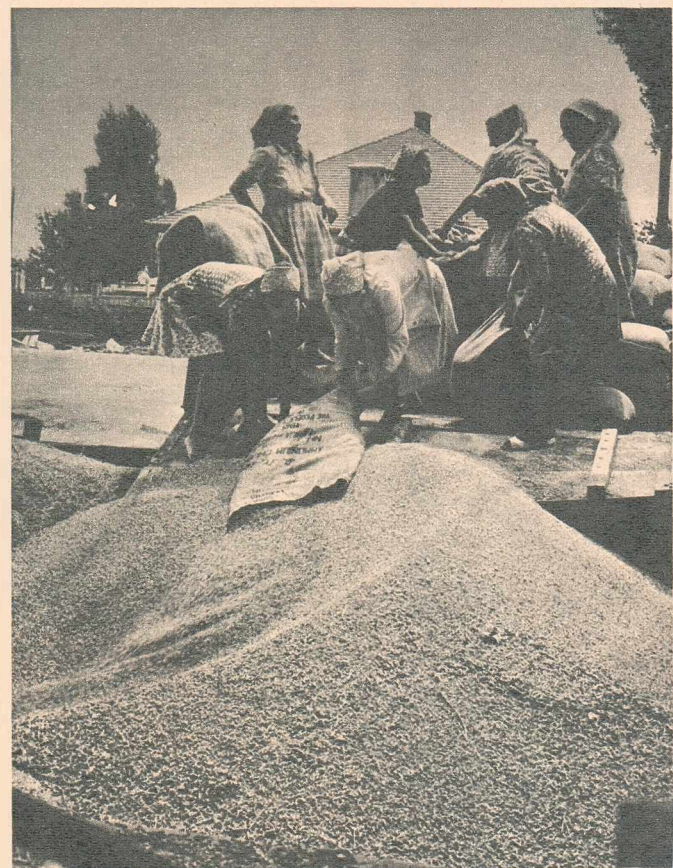
Pentru anul 1971, colectivul va avea de realizat un volum de producție de peste 400 de milioane lei, cu predarea către beneficiari a 4 030 de apartamente. Combinatul va produce de asemenea 125 000 mc panouri mari, 3 000 diverse prefabricate etc.

Petre GHEORGHIU

holdele de aur, spre o cît mai grabnică teaurizare

Bătălia strîngerii recoltei crește în intensitate cu fiecare zi, polarizează întreaga atenție a lucrătorilor din agricultură. Zeci de mii de tractoare și combine brăzdează holda de aur îngrijită și apărată cu atîta trudă. Despre rezultatele acestei mari desfășurări de forțe ne-a vorbit tov. Vasile Vedeanu, director general în Ministerul Agriculturii și Silviculturii, care ne-a relatat:

— În acest an, mai mult ca oricînd, ne-am mobilizat pentru a strînge la timp și fără nici un fel de pierderi recolta de cereale păioase. Calamitățile naturale,

situația creată, impun valorificarea maximă a potențialului tehnice de care dispunem, folosirea fiecărei ferestre de vreme favorabilă, a întregii zi-lumină, pentru a pune la adăpost recolta de cereale păioase. Cele 1 855 000 ha grâu pe care trebuie să le recoltăm în cel mai scurt timp au necesitat măsuri organizatorice adecvate, atît la nivel central cît și în fiecare județ, în fiecare unitate.

— În ce stadiu se află realizarea acestor măsuri?

— Pînă la începutul săptămînii s-a recolat mai mult de jumătate din suprafața cultivată, mai avansate fiind județele Brăila, Tulcea, Ialomița, Ilfov, Buzău. Ritm bun de lucru s-a înregistrat în ultima săptămînă și în județele Constanța, Galați. Un ritm mai slab, sub posibilitățile existente, s-a înregistrat în județele Mehedinți, Dolj și Dimbovița. Întîrziate sînt la recoltat și județele din nordul țării, din centrul Transilvaniei și Banat. Întreprindem noi măsuri, astfel ca în toată țara recoltările să se termine în prima decadă a lunii august.

— Vă rog să vă referiți la câteva dintre aceste măsuri preconizate în vederea grăbirii secerii.

— Mijloacele tehnice din unitățile din sudul țării care au terminat această lucrare vor fi redistribuite spre județele din nord. S-a indicat de asemenea ca în zonele de deal să se recolteze și manual, circa 400 000 ha. De asemenea, se recoltează manual, în faza de pîrgă, lanurile puternic îmburuienate, pentru a se evita pierderile și defectarea mașinilor.

— Cum se prezintă noua recoltă?

— În acest an se vede mai mult ca oricînd efectul muncii

specialiștilor, preocuparea manifestată pentru aplicarea agrotehnicii noi. Majoritatea unităților din județele Constanța, Ialomița, Ilfov, Galați, Brăila își îndeplinesc și depășesc producțiile planificate. Învățămintele trase impun de pe acum măsuri pentru pregătirea recoltei anului viitor. S-a văzut de exemplu că grîul după mazăre a realizat o producție superioară cu 25%, dar acest spor sensibil nu se materializează decît dacă se execută la timp pregătirea terenului. Preconizăm de asemenea să amplasăm mai bine suprafețele destinate cultivării grîului, evitînd zonele cu exces de umiditate sau terenurile în festate anul acesta cu fuzarioză.

— Ce se preconizează pentru accelerarea însămințării culturii a doua?

— Pe măsură ce se încheie secerișul, un număr tot mai mare de tractoare vor fi mobilizate la însămințarea culturilor duble. Sînt însă unele rezerve insuficient valorificate pentru a se accelera ritmul acestei lucrări. De exemplu, s-ar putea realiza peste 130 000 ha, din cele 1 200 000 ha planificate să fie însămințate în cultură dublă, numai prin folosirea tractoarelor în primele ore ale dimineții, cînd combinele nu pot intra în lan. Este indicat totodată ca la strîngul paielor să se elibereze terenul să se folosească și mijloacele semimecanice sau cele manuale, astfel încît să se creeze frontul de lucru necesar pregătirii terenului imediat după trecerea combinelor. Specialiștii noștri au primit timp indicațiile respective și s-a creat condiții ca lucrările agricole din această etapă să se execute la timp și la un nivel calitativ superior.

La exploatarea minieră de la Rușchița.

VIZITA TOVARĂȘULUI NICOLAE CEAUȘESCU LA NOI OBIECTIVE DE CONSTRUCȚIE DIN MANGALIA NORD

Tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretar general al Partidului Comunist Român, președintele Consiliului de Stat, însoțit de tovarășii Ilie Verdeț, Maxim Berghianu, Dumitru Popescu, Vasile Patiloneț, și-a consacrat după-masa zilei de 25 iulie a.c. vizitării șantierului viitoarei stațiuni maritime «Olimp».

Stațiunea, la construcția căreia se aplică metode moderne, va fi gata pentru a intra în circuitul turistic al litoralului în decurs de numai un an de zile și va putea cuprinde un număr de peste 7 000 de turiști.

sub semnul viitorului

Între 20 și 27 iulie s-au desfășurat la București lucrările Conferinței internaționale cu tema «Educația copilului în fața progresului științei și tehnicii contemporane», una din numeroasele manifestări ale Anului internațional al educației, cum a fost decretat 1970 de Organizația Națiunilor Unite.

Reprezentanți ai organizațiilor și instituțiilor științifice, cercetători și educatori din țară și de peste hotare — adunați în sala de marmură a palatului din dealul Cotrocenilor — au discutat despre formarea viitoarei generații în spiritul umanismului științific contemporan, al ideii de pace și progres.

Iată părerile citorva dintre participanți:

Vladimir Șupkin, șef serviciu sociologie și învățământ de pe lângă Academia de științe a U.R.S.S.:

«Educația copiilor pe care o presupune epoca noastră de înalt avânt tehnic și progres științific nu ridică sarcini pe care le are de rezolvat doar pedagogia, psihologia sau sociologia. Este vorba de relații foarte complexe, cu atât mai mult cu cât dezvoltarea tehnico-științifică afectează cele mai personale domenii din viața individului, aspirațiile sale de viitor și posibilitatea de realizare a lor».

René Vincent, profesor de fizică, secretar general al Pionierilor Franței, președinte al C.I. M.E.A. (Comitetul internațional al mișcării de copii și adolescenți):

«Nu putem desprinde educația tehnico-științifică a copiilor din cadrul ansamblului cultural al unei țări. Or, dacă acceptăm definiția pe care Paul Langevin a dat-o culturii, — ca mijloc de înțelegere a omului cu ceilalți oameni, ca orice formă de exprimare umană, ca tot ce poate fi mai străin de o specializare strictă — atunci ne vom întreba dacă educația tehnico-științifică ocupă un loc privilegiat sau nu? Răspunsul este totuși afirmativ, dacă avem în vedere că o asemenea educație n-ar presupune numai o specializare strictă, ci și posibilitatea de a stăpîni **spiritul științific**, care poate ajuta și în înțelegerea celorlalte domenii. Aceasta nu înseamnă însă a neglija suportul filozofic, fără de care nu se poate desfășura o muncă științifică corectă.

Dar pentru a nu rămîne într-un cadru abstract trebuie să spun că este destul de greu de realizat o educație armonioasă tehnico-științifică în cadrul țărilor capitaliste, în care se urmărește realizarea profitului imediat. Ceea ce am văzut în țările socialiste, dar mai ales aici la dv., adică modul de a colabora dezinteresat între uzine, tehnicieni și profesori, pentru grija viitorului copiilor, au constituit o surpriză, dar și o reală plăcere».

Soții **Kjerstein** (psiholog industrial) și **Börje** (personal manager) **Hallberg** — membri în conducerea Organizației suedeze de cercetări:

«Nu poate fi neglijată știința și tehnica în epoca în care fiecare copil dorește să devină cosmonaut. Ne-a plăcut aici la dv. atât filmele prezentate, conferințele și admirabila expoziție «Minitehnicus '70», cât și buna organizare a taberelor pe specialități în care copiii sînt atât de fericiți».

Werner Stünkel, profesor de istorie și instruire politică, reprezentant al organizației tinerilor socialiști «Șoimii» (R.F.G.):

«Tehnica este foarte importantă pentru că este o componentă a realității. Evident, ea nu trebuie separată de ansamblul educației

culturale, cu atât mai mult cu cât trebuie privită din punct de vedere umanist și întrebuițată corect».

Mircea Malița, ministrul învățămîntului:

«Dacă pedagogia și școala se modifică astăzi, este în cea mai mare parte sub impactul erei tehnologice. Sînt și alți factori care impun pedagogiei să se adapteze la cerințele noi, ca demografia, democratizarea și dezvoltarea economică.

(...) revoluția științifică, prin cunoștințele sale complicate și numeroase, nu vine în contradicție,

așa cum s-ar părea la prima vedere cu vîrsta fragedă a tinerilor. Ei parcurg vîrsta maximă a istețimii, a ascuțimii mintale și a virtuților necesare creării de modele. Un mare fizician contemporan a spus: «Cînd mă uit pe stradă, îmi dau seama că printre copiii aceștia care se joacă pe trotuar se află desigur unii care ar putea rezolva citeva din problemele mele de fizică cele mai spinoase. Și asta pentru că ei au încă acea sensibilitate și acea percepție pe care eu le-am pierdut cu patruzeci de ani în urmă»!».

R.S. POP

Aspect de la lucrările Conferinței «Educația copilului în fața progresului științei și tehnicii contemporane».

reportaj de sapte zile

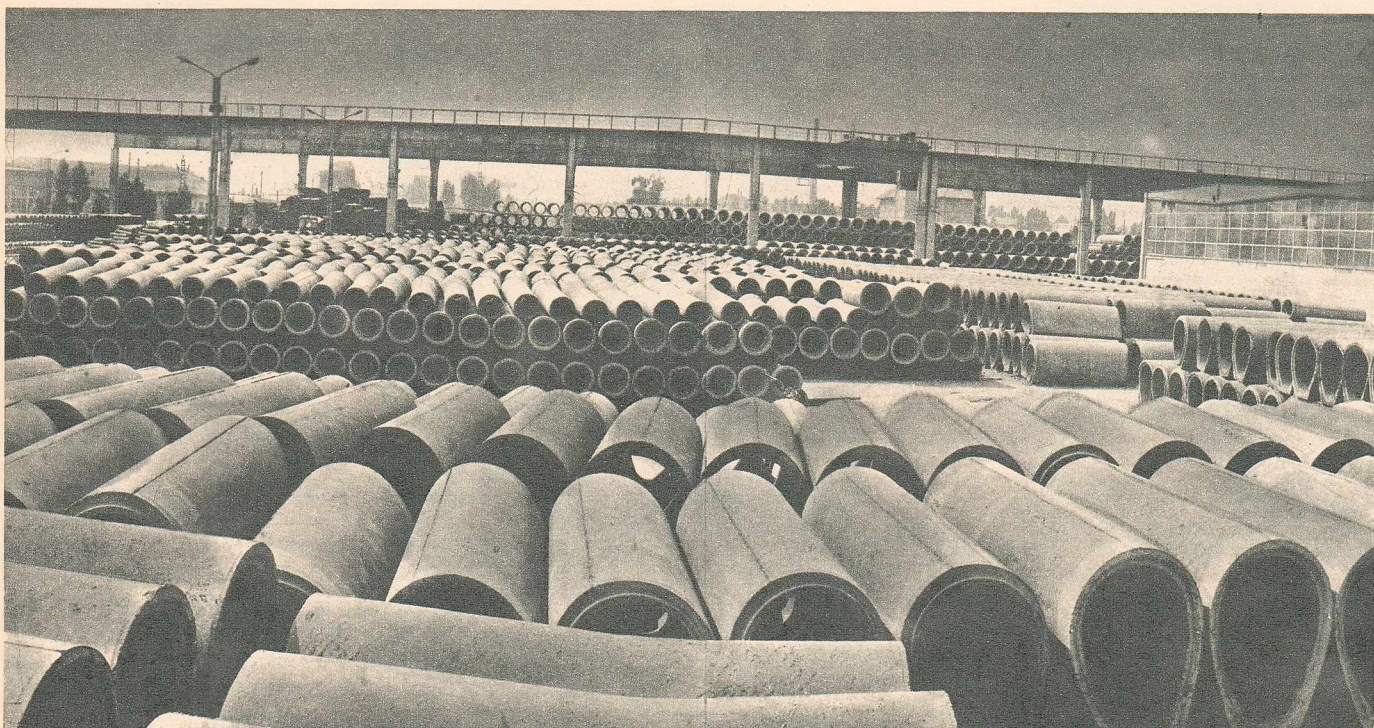
COPERTA NOASTRĂ

Soare, vint, odihnă.

Fotografie de S. STEINER

Prezentarea artistică:
Alexandru FRANCISC

FLĂCĂRA. Redacția: București, Piața Științei 1, Sectorul 1. Căsuța poștală 41 12. Of. 33. Telefon 17.60,10 — int. 1744. TIPARUL executat la Combinatul poligrafic «Casa Științei».

Însemnate cantități de elemente prefabricate și tuburi din beton pentru canale, însumând 500 mc, au fost produse peste plan la întreprinderea de prefabricate din beton din Turda. Numai fișile de beton cu goluri, obținute în urma suplimentării angajamentelor, vor permite construirea a 20 de noi apartamente.

acolo unde se fabrică «farmecul»

Adunarea generală a salariaților fabricii de produse cosmetice «Macul roșu» din Capitală, care a avut loc în ziua de 23 iulie, a consemnat succese importante, printre care și îndeplinirea planului producției globale pe primul semestru în proporție de 101,4% față de planul inițial. Cifrele preliminare prevăd o depășire a planului anual cu 0,5% la producția globală, ceea ce ar însemna produse în valoare de 4 727 000 lei și beneficii de mai bine de 2 milioane lei peste plan. În ce privește anul viitor, planul producției globale prevede o creștere de 12% față de planul (reactualizat) anulului 1970.

Subliniind realizările de pînă acum, cei mai mulți dintre salariații înscrși la cuvînt au scos în evidență o serie de lipsuri de natură organizatorică și au propus soluții pentru lichidarea lor.

Șefa de brigadă Ana Aniței din secția parfumuri, muncitoarea Viorica Ignat din brigada parfumuri de lux, merceologul Mitru Stroe, inginera Angela Nazarie, normatoarea Gabriela Ștefănescu, inginera Eugenia Teodorescu și alți participanți la dezbateri au exprimat cu căldură angajamente, arătînd în același timp ce măsuri trebuie luate pentru îndeplinirea celor patru planuri de măsuri, concretizate separat pentru fiecare dintre cele trei secții ale fabricii.

Dezbaterile au pus accentul pe unele lipsuri mai vechi și pe altele mai noi de la «Macul roșu»: calitatea și mai ales aspectul estetic (mai bine-zis, prea puțin estetic!) al unor ambalaje; lipsa de ritmicitate în aprovizionarea cu unele materii prime — ceea ce duce la lipsa cronică de pe piață a unora dintre produsele fabricii; lipsa, prelungită de ani de zile, a unor utilaje de înaltă tehnicitate, care ar asigura atât creșterea producției și a productivității muncii, cît și sporirea calității unor produse; insuficiența spațiilor de depozitare a materiilor prime și chiar a produselor finite etc.

Nu vom mai înșira toate produsele care nu pot fi livrate pieței din cauza unor lipsuri ca cele de mai sus; e suficient să amintim situația neplăcută prin care trec lucrătorii din magazinele de specialitate cînd li se cer rujurile cu sîf «A.B.C.» sau pudrele «Tenofin» și «Darclée». Greutățile în aprovizionarea cu materii prime din import sînt hotărîtoare în acest sens.

Adunarea generală a luat cunoștință cu satisfacție de faptul că s-au încheiat lucrările de amenajare a modernului magazin buceureștean de prezentare a produselor fabricii. Este vorba de noul magazin «Farmec» de pe Calea Victoriei, a cărui inaugurare era fixată pentru săptămîna imediat următoare acestei adunări generale.

În curînd, pentru dumneavoastră dragi cititori (și mai ales cititoare), o vizită cu aparatul fotografic în acest magazin.

V. SAVIN

„enescu“ V — microstagione lirică

Capodopere ale artei lirice și balete din repertoriul universal și românesc, oaspeți de marcă și în încheiere «Oedip» — iată pe scurt conținutul microstagionii speciale pe care Opera din București o consacră celui de-al V-lea Concurs și Festival Internațional «George Enescu».

Primul spectacol, rezervat creației originale, este un triptic de baleț alcătuit din binecunoscutele: «La piață» de Mihail Jora și «Priculiciul» de Zeno Vancea. Partea a treia, «Preludiul simfonic» de Ion Dumitrescu, este transpunerea coregrafică a unei partituri careia maestrul de baleț Vasile Marcu i-a descoperit noi virtuți. Magdalena Popa și Amatto Chechulescu își vor da aportul la dovedirea lor. Ileana Iliescu, Valentina Massini, Petre Ciortea, flancați de numeroase tinere talente, vor da viață scenică celorlalte două balete, a căror coregrafie poartă semnăturile maestrilor Tilde Urseanu și respectiv Oleg Danovschi.

Opera de puternic suflu dramatic «Decebal» de Gheorghe Dumitrescu, care marchează un nou succes în cariera autorului și deopotrivă în letopisețul operei autohtone, va fi reluată în distribuția inițială: Nicolae Florei, Iulia Buciuceanu, Eugenia Moldoveanu, Viorel Ban, Vasile Moldoveanu ș.a.

Cinci reprezentații, pe care le-am putea numi «sărbătorești» datorită distribuției excepționale,

le, includ operele: *Fidelio*, *Faust*, *Aida*, *Boris Godunov* și *Don Carlos*. Cu C. Bugeanu și Cornel Trăilescu la pupitru, iar ca oaspete cu dirijorul iugoslav Bogo Leskovic, îi vom reasculți în diferite roluri pe marii cîntăreți străini Virginia Zeani, Nicola Rossi-Lemeni, Nicola Giuzelev, alături de fruntașii scenei noastre — Zenaida Pally, Elena Cernei, Nicolae Herlea, Valentin Teodorian, Dan Iordăchescu, Ion Buzea, Cornel Stavru, Viorica Cortez-Guguianu, Marina Krilovici ș.a.

Reprezentăția cu *Oedip* — omagiu adus cu constanță devoțiune creatorului încă de la prima ediție a festivalului — se va bucura de aceeași distribuție în frunte cu David Ohanesian, care de atîția ani asigură interpretarea bine meritată de capodopera enesciană.

Clou-ul microstagionii îl vor constitui cele trei reprezentații ale Teatrului academic de operă și baleț «S.M. Kirov» din Leningrad. În interpretarea unor străluciți reprezentanți ai școlii de baleț care deține primatul mondial în materie, vom vedea «Lacul lebedelor», «Giselle» și un fascinant spectacol compus, «Chopiniana», pe muzică de Frédéric Chopin, Simfonia Leningradului (partea I) de D. Șostakovič și fragmente din balete de Ceikovski, Musorgski, Prokofiev, Asafiev, Hacıaturian, Minkus și alți compozitori sovietici. Vom aplauda la scenă deschisă pe Natalia Makarova, Irina Kolpakova, Serghei Viculov, Iuri Soloviov și altele ale baletului leningrădean.

S. MAXIMILIAN

păsări pe insulă

Insula despre care e vorba se află în Marea Neagră, la șase kilometri de vărsarea brațului Sfîntu Gheorghe. Seamănă cu o uriașă semilună. Lungimea ei? Circa 18 km; lățimea, între 50 și 500 metri. Întreaga suprafață e acoperită de dune eoliene și de ierburi sărace. S-a născut din aluviunile aduse în mare de către Dunăre. Dacă pentru turiștii obișnuți insula nu constituie o atracție deosebită, în schimb, pentru ornitologi ea nu-i altceva decît un adevărat «paradis al păsărilor». Aici se opresc o bună parte dintre păsările care trăiesc și în Delta (peste 160 de specii), pentru care motiv, de altfel, întreaga insulă constituie o rezervă naturală, pusă sub protecția Academiei.

De curînd — și cu aceasta intrăm în subiect — un tânăr biolog, I.B. Kiss, de la muzeul «Delta Dunării» din Tulcea, care prin profesiunea sa face dese incursiuni în «paradisul păsărilor», a descoperit prezența pe insulă a unor exemplare rare. Este vorba — așa cum de altfel ne informează însuși biologul — de apariția faimoasei «păsări a furtunii» (fortuna) sau Yelkouan, cum îi spun turcii, care în mod obișnuit cuibărește în insulele aride din Egee sau pe țărmlul stîncos al Angliei.

De asemenea, se semnalează prezența pentru prima dată pe insulă a unui pescăruș polar, originar din zona din jurul Cercului Polar (Peninsula Labrador sau în Arhipelagul arctic canadian). Pescărușul polar este în întregime de culoare albă și măsoară, cu aripile deschise, peste un metru. Tot aici a început să poposească, primăvara și toamna, «pietrosul», o pasăre rară care vine din Islanda sau Groenlanda. Pelicanii din Delta sînt și ei din cînd în cînd oaspeții insulei. Cum muzeul din Tulcea posedă o bogată colecție ornitologică, cît și o secție care se ocupă de problema păsărilor care trăiesc sau fac doar escală în Delta, prezența unor exemplare rare de păsări este urmărită cu un deosebit interes.

F. URSEANU
Fotografie de I.B. KISS

Stol de pelicani.

„la dulce via” pe spinarea cui?

Pînă cînd procurorul Cornel Popescu a depus în instanță fotografiile intime ale «martorului» Ioan Ștolț, cerînd extinderea inculpării și asupra acestuia și arestarea lui, procesul lotului de delapidatoare de la magazinul «Așchiuță» din Timișoara parea să se desfășoare fără surprize. Vestea comiterii unor sustrageri de mari proporții — și încă în mod direct, pe seama consumatorilor — făcuse deja înconjurul orașului, iar lumea aștepta nerăbdătoare succesiunea termenelor de judecată, dezbateră și verdictul, cunoscînd în mare ceea ce s-a întimplat.

A trecut un an de atunci. În ziua de 4 iulie 1969, la magazinul de confecții pentru copii «Așchiuță» din orașul de pe malurile Begăi s-a prezentat un cumpărător care dorea un costum identic cu cel pe care îl purta pe mină. Vînzătoarea Ana Klimek i-a oferit clientului ceea ce solicitase și i-a cerut prețul: 694 de lei. Cumpărătorul a protestat contrariat: costumul costă numai 412 lei. Klimek i-a arătat clientului eticheta, cetățeanul i-a arătat vînzătoarei... eticheta. Costume absolut la fel — material, culoare, model, talie, mărime și fabrică producătoare — costau diferit, cel din magazin fiind cu 282 de lei mai scump decît cel cumpărat anterior. S-a iscat un mic scandal, au intervenit și vînzătoarele Victoria Fuciu și Ileana Cristea; pînă la urmă a fost sesizată conducerea O.C.L. Textile-Încălțăminte, care a dispus pe loc închiderea unității și inventarierea mărfurilor.

Responsabila magazinului, Eva Avrămuț, sosește în grabă de la Sinaia și participă la inventar. Costumele fuseseră sortate: cu etichete tipărite, cu etichete scrise de mină și fără etichete. Avrămuț se oferă să ajute la continuarea operațiunii, împărțindu-le pe categorii de articole. Reușește astfel să rupă 31 de etichete, dar revizoria le găsește sub tețgea. Cercetarea a intrat pe un drum clar.

Cu prilejul inventarierii s-au descoperit 456 de costume cu etichete corespunzătoare unor confecții de calitate superioară, cu etichete scrise de mină cu preț majorat sau fără etichete. În plus, 116 paltoane cărora li se redusese prețul erau expuse cu etichetele vechi, iar responsabilă «uitase» să le marcheze cu însemnul «S» (solduri).

Cercetarea penală a descoperit și alte variante ale dansului cartonașelor. Un lot de pardesie pentru băieți sosite prin import fără etichete, care costau 80 de lei bucata, au fost expuse la raionul pentru fete, unde același produs era facturat cu prețul de 120 de lei. O parte dintre vînzătoare — Victoria Fuciu, Elena Bader, Ana Klimek și Constanța Cionca — au primit gratificații de la șefă sau i-au urmat exemplul, acți-

nînd pe cont propriu și însușindu-și cîteva mii de lei. Sumă relativ infimă, pentru că prejudiciul total identificat a fost de 197 641,45 lei, partea leului revenind responsabilei.

Zilnic, Eva Avrămuț dispunea de cîteva sute, uneori mii de lei, dobîndiți prin jecmărirea cumpărătorilor. Biroul responsabilei era dotat cu un bar ad-hoc, iar în magazin se dădeau în mod curent recepții. Apariția în unitate a vreunui turist străin cu obiecte de vînzare determina spontan un troc în toată regula. Bijuteriile erau schimbate cu dezinvoltură pe blănuri din magazin, Avrămuț și discipolele cunoscînd că pînă seara recuperează fără nici o emoție lipsa din gestiune.

Dar, în principal, lăcomia Evei avea o destinație «sentimentală». În 1962 și-a părăsit (în fapt) soțul, al cărui nume îl poartă și acum, înhătîndu-se cu șoferul Ioan Ștolț, mare crai al Timișoarei și — la rîndul său — dispărut din familie. Fantele i-a păpat concubinei majoritatea banilor, incitînd-o spre fraude. I-au trebuit lui Ștolț 15 000 de lei pentru răs-cumpărarea unei cote părți din mașina sa «Ford Taunus», i-a dat Avrămuț; i-au trebuit 35 000 de lei pentru contractarea unui apartament pe numele mamei sale, trăiască gestiunea; i-a trebuit magnetofon de 7 500 de lei, etichete mai existau... Impertinența lipitorii a mers pînă acolo încît, descoperind niște piese de schimb pentru autoturism, s-a dus cu vînzătorii — cetățeni străini — direct la «Așchiuță» și, nici una, nici două, i-a cerut concubinei să-i scoată din gestiune două haine din blană mouton d'ore.

La sfîrșitul unor îndelungate dezbateri, completul de judecată, prezidat de Gheorghe Cartianu, președintele secției penale a Tribunalului județean Timiș, și-a ținut ultima ședință în sala clubului C.F.R. din orașul de reședință. Eva Avrămuț a fost condamnată la 15 ani închisoare și 7 ani interzicerea unor drepturi, Ioan Ștolț la 6 ani închisoare, iar cele 4 vînzătoare intrate în combinație, la pedepse între 10 și 20 de luni închisoare.

Sergiu ANDON

În construcție:
teatrul de stat
din tg. mureș

Încă pe la sfîrșitul secolului al XVIII-lea s-a pus problema construirii unui teatru la Tîrgu-Mureș. S-au înființat chiar numeroase comisii și paracomisii, s-au rostit alocuțiuni demagogice, însă pînă în anii de după eliberare nu numai că nu s-a ridicat o clădire adecvată, dar nici măcar nu s-a reușit să se înjghebeze o trupă permanentă.

Viața teatrală a orașului a cunoscut un progres vertiginos abia

în anii construcției socialiste. La ora actuală funcționează în municipiul Tîrgu-Mureș un teatru de stat cu două secții: română și maghiară, un institut superior de artă dramatică, precum și un teatru de păpuși.

Data fiind activitatea tot mai rodnică și prestigioasă a teatrului de stat din localitate, s-a simțit nevoia creării unui local corespunzător, printre altele și datorită faptului că frumoasa sală de spectacole a Palatului culturii e suprasolicitată și de numeroase alte instituții de artă.

Viitorul teatru, ridicat în parcul Harghita din centrul orașului, se compune din 3 părți distincte: corpul A — sala de spectacole, cu o capacitate de 600 de locuri; corpul B, care va cuprinde scenele (cu cele două buzunare, unul lateral și altul în spate, la care se adaugă un depozit de decoruri), și corpul C — destinat sectorului administrativ, cabinelor actorilor, atelierelor și unei săli de repetiții.

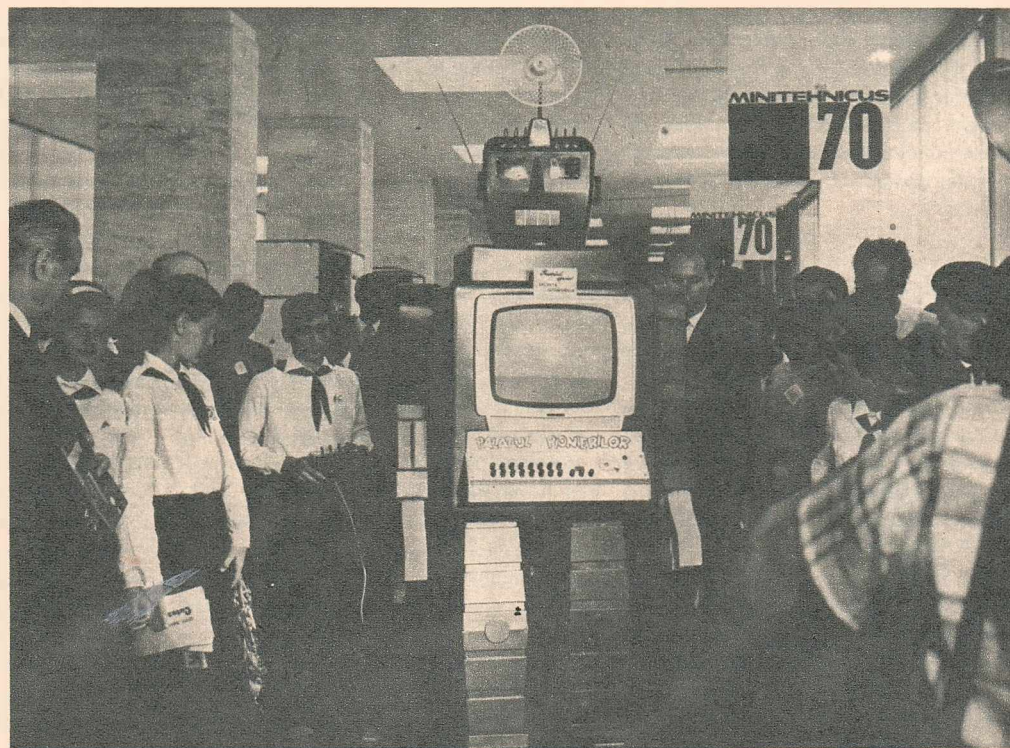
Pereții exteriori ai teatrului vor avea o formă modernă, compusă din planuri orizontale și verticale, care se întretaie într-o concepție originală.

Termenul de predare a teatrului țîrgumureșean a fost fixat pentru data de 30 decembrie 1971.

Ștefan IZSAK
Fotografie de Carol SZASZ

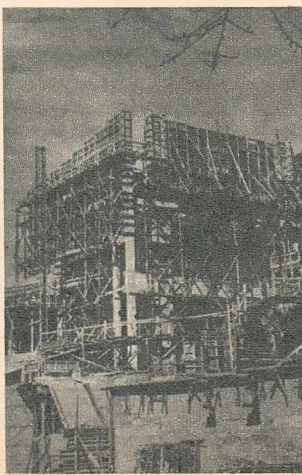
Întreprinderea tehnică medicală din Capitală a realizat un termostat pentru includerea în parafină a țesuturilor histologice, extrem de util laboratoarelor unităților sanitare, spitalelor, clinicilor, laboratoarelor de cercetări etc.

Recent, la Institutul de arhitectură «Ion Mincu» din Capitală a avut loc deschiderea Expoziției internaționale «Minitehnicus '70». Expoziția «Minitehnicus '70», care se înscrie pe linia manifestărilor prilejuite de Anul internațional al educației, cuprinde o mie de lucrări aparținînd pionierilor din țara noastră, la care se adaugă lucrările pionierilor din Cehoslovacia, R.D. Germană, Polonia, Ungaria și Uniunea Sovietică. Expoziția «Minitehnicus '70», moment semnificativ al preocupărilor și măriștrii tehnice a copiilor, vine în întîmpinarea deschiderii la București a Conferinței internaționale intitulate «Educația copilului în fața progresului științei și tehnicii contemporane».

Prezentarea noilor modele, organizată cu prilejul încheierii contractărilor fondului de marfă necesar aprovizionării populației pe trimestrul IV 1970 și trimestrul I 1971.

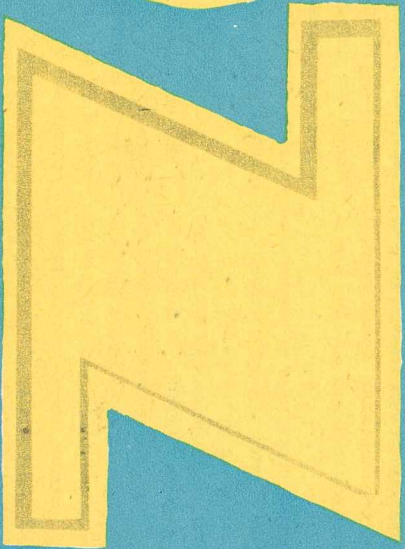
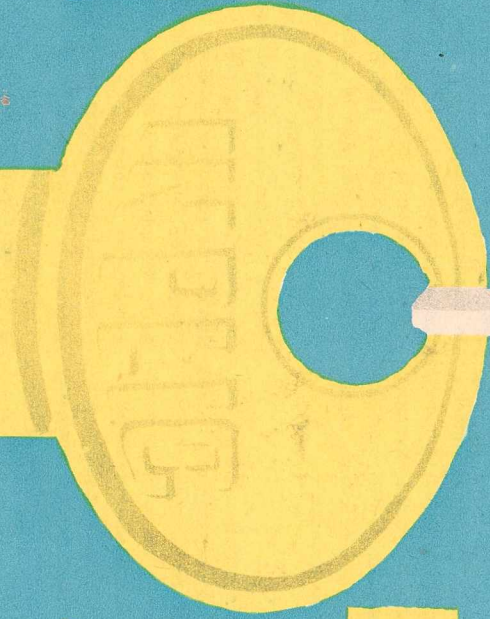
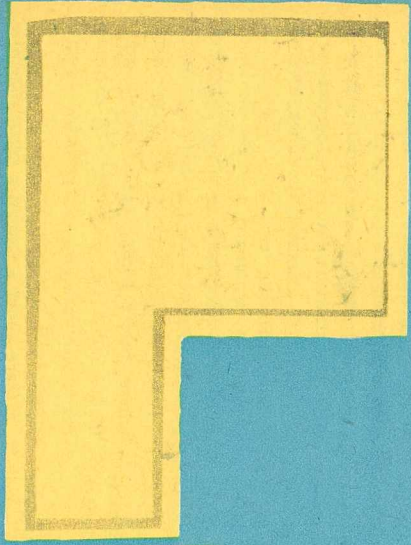
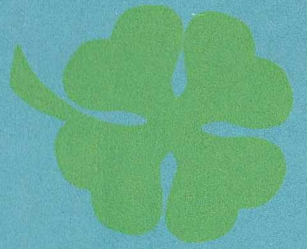

LOZ in **PLIC**

20.000 lei • 10.000 lei • 5.000 lei • 2.000 lei

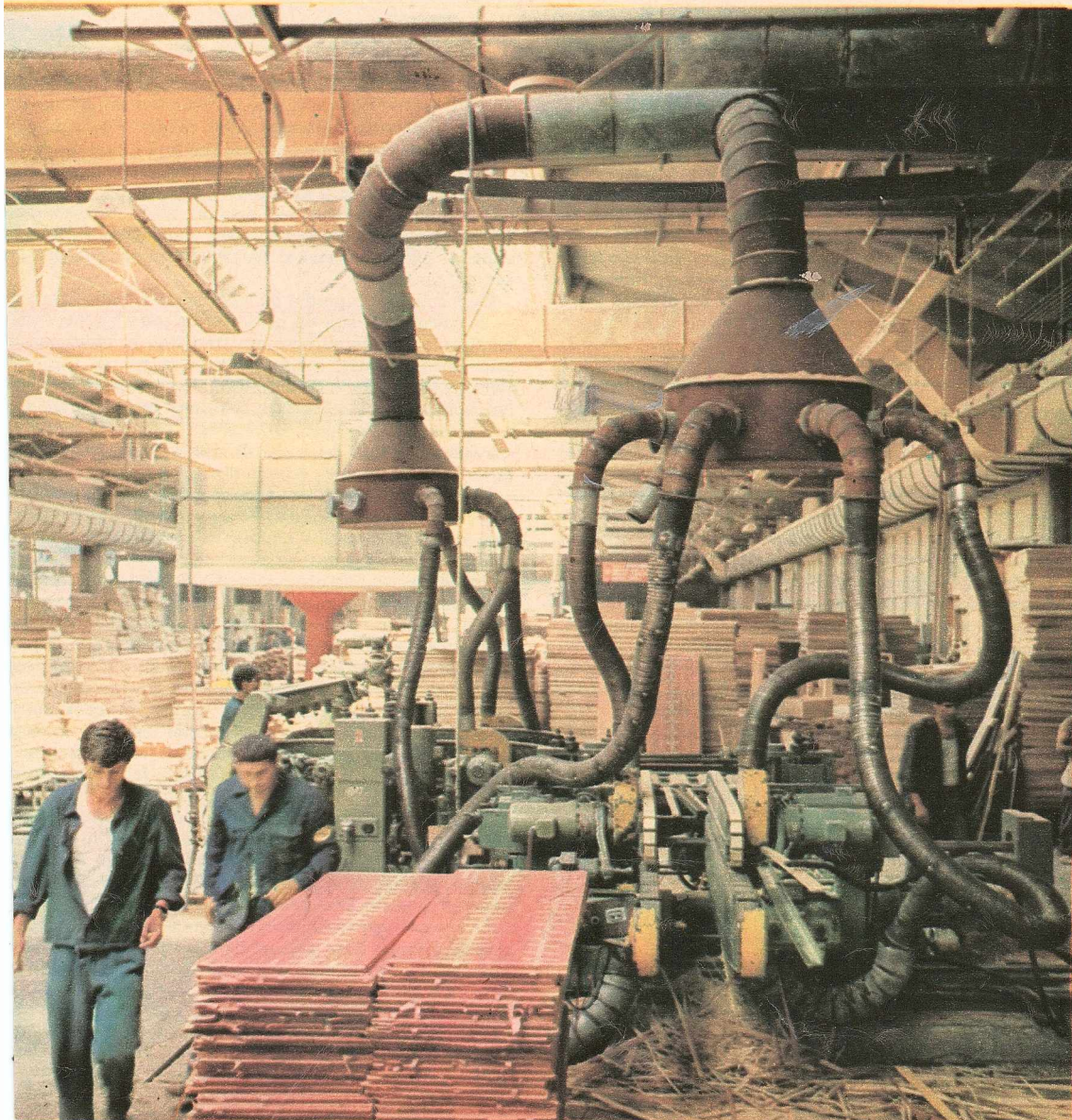

in
PLIC

Lemnul se arată deosebit de receptiv față de tehnică și de tehnologiile moderne. De altfel, în aceasta constă, în primul rînd, secretul surprinzătoarelor sale resurse.

Răspuns modern la pretenția unui proverb străvechi: la lemnul tare trebuie secure ascuțită.

SURPRINZĂTOARELE RESURSE ALE UNUI METRU CUB

Anchetă realizată de Nelu IONESCU

Fotografii de Traian PROSAN

Dintr-un metru cub de masă lemnoasă, anul trecut s-au obținut în țara noastră produse de o valoare cu 13 la sută mai mare decât a celor obținute, tot dintr-un singur metru de masă lemnoasă, în anul 1965. Saltul este nu foarte spectaculos, dar rămîne cu atît mai surprinzător cu cît metrul cub, dovedindu-se conservator, și-a păstrat totuși proporțiile sale dintotdeauna. Dar să mergem mai departe: în 1969, în întreprinderile coordonate și îndrumate de Ministerul Industriei Lemnului a fost prelucrat un volum de masă lemnoasă egal cu cel din 1968. Și totuși, producția-marfă vîndută și încasată a crescut de la un an la celălalt cu 6 la sută.

Cheia «minunii» ne-o oferă rațiunea. Rațiunea care, din fericire, se amestecă din ce în ce mai eficient în preocupările și faptele noastre economice. Pentru că sporul avantajelor de beneficii pe care l-am obținut din metrul cub, protagonist al articolului de față, se datorește unei gîndiri superioare care, în general, își face impetuos loc în procesul de valorificare a materiilor prime.

Dintr-un metru cub de masă lemnoasă se obțineau cu

SURPRINZĂTOARELE RESURSE ALE UNUI METRU CUB

Diagrame de croire a lemnului pentru mobilă
cît mai economicoase — iată o cerință gospo-
dărească, dar și artistică.

ani în urmă doar 0,250 metri cubi produs finit. Azi, — acolo unde se folosesc tehnologii avansate — gradul de folosire a cunoscut un salt la 0,8-0,9 metri cubi produs finit. Lemnul manifestă o deosebită «simpatie» pentru tehnicitate și tehnologiile moderne. O dovedește prin ceea ce dă, prin cît dă.

De altfel, rezultatele acestea, de care nu putem fi decît bucurători, sînt corolarul, răspunsul faptic la preocupări mai vechi dar constante ale noastre, la preocupări pe care le vom avea și de-acum înainte. Reducerea permanentă a consumurilor specifice de materii prime influențează direct diminuarea ponderii cheltuielilor materiale în produsul social și prin aceasta dobîndește importanță de problemă principală pentru dezvoltarea economiei naționale. Ideea a fost, în chip repetat, subliniată în dezbaterile și documentele Congresului al X-lea al partidului, cît și în cele ale Plenarei C.C. al P.C.R. din 10-13 decembrie 1969.

Deci, ne cunoaștem interesul, am pornit la treabă, avem și rezultate. Limitate la schemă, lucrurile par simple, dar să pătrundem mai în adîncul lor. Să ne întrebăm cu ce neliniști, griji, strădanii, eșecuri și reușite este umplut timpul dintre momentul în care ne-am hotărît niște obiective, niște sarcini de îndeplinit, și acela în care proiectele, planurile, dorințele noastre s-au transformat, într-o măsură mai mare ori mai mică, în realitate. Cu alte cuvinte, v-am enunțat tema și scopul anchetei noastre.

Drept «cîmp de cercetare» ne-am ales activitatea Combinatului pentru exploatarea și industrializarea lemnului-Focșani.

Combinatul descendenților Vrîncioaiei — încercăm un scurt «portret» al lui — cuprinde unități care se ocupă atît de exploatarea lemnului, cît și unități care au menirea să-l prelucereze industrial. Produsele sale finite sînt de o largă varietate: placaje, paneele, parchete, ambalaje, cherestele, furnire estetice, mobilă. Fabrica de mobilă este în plin proces de extindere, o fabrică de plăci fibrolemnoase, cu o capacitate de 114 000 tone, este în construcție, iar o alta, de plăci innobilate, va intra în funcțiune în 1974. Producția-marfă actuală a combinatului este deocamdată de 350 milioane lei. Un procent însemnat din această producție este destinat exportului. La mobilă, de pildă, 84 la sută din producția-marfă este vîndută peste hotare.

Amplora și diversitatea activităților combinatului implică numeroase și serioase probleme privitoare la valorificarea superioară și complexă a fondului forestier, la economisirea lui, privitoare la permanenta reducere a consumurilor specifice în realizarea produselor din lemn. Aceasta justifică și de ce ne-am localizat ancheta la Focșani.

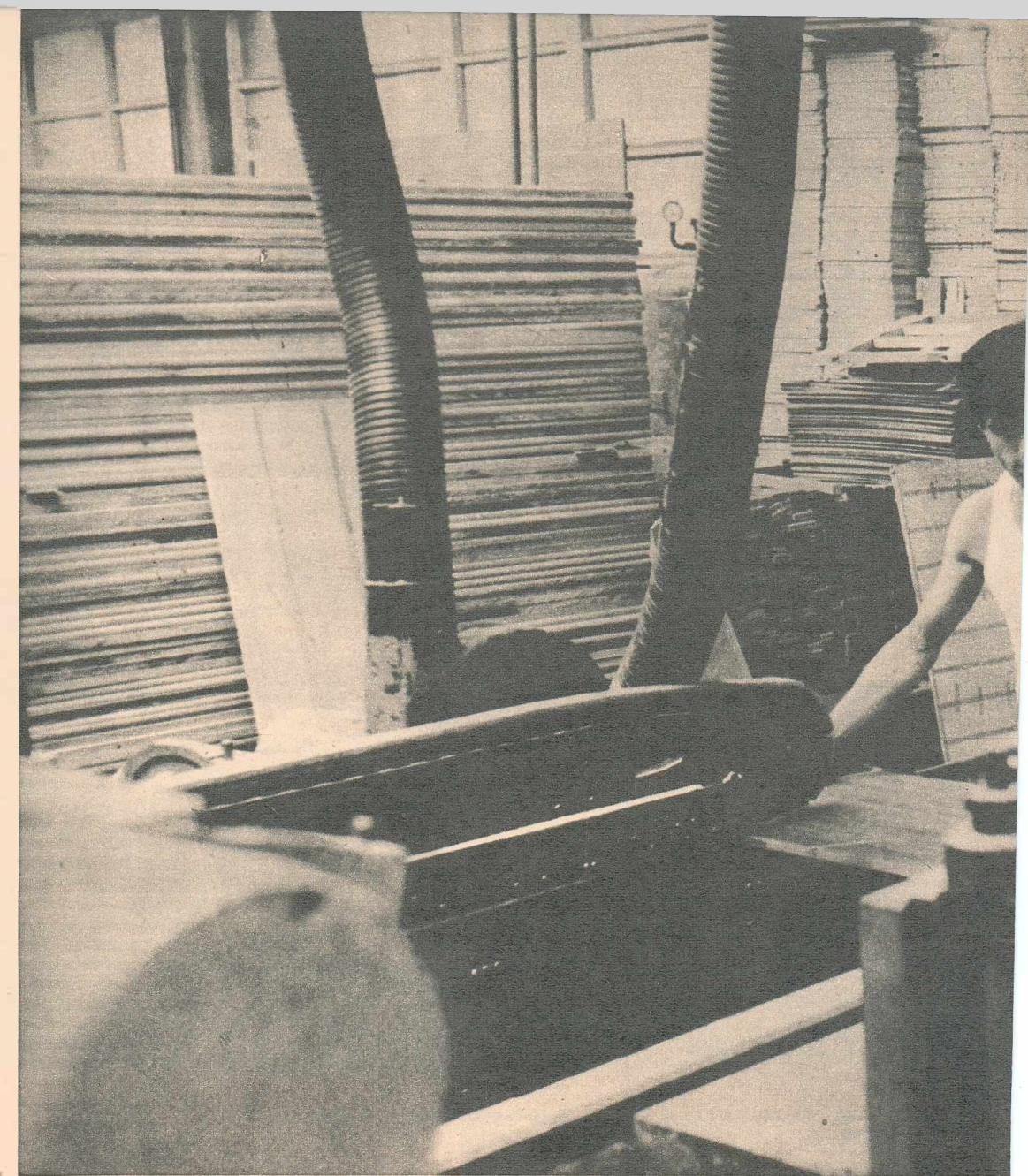
«DIN PĂDURE GEME RAR, ZGOMOTUL SĂCURI...»

Planul cincinal prevede o menținere — de-a lungul întregii sale durate — la un nivel constant a cotei de lemn exploatat. Este încă un argument pentru reducerea la maximum a pierderilor de lemn, chiar din faza exploatare forestiere.

Și acum, șă vedem căile, mijloacele concrete prin care cei de la C.E.I.L.-Focșani se străduiesc să valorifice la maximum fondul forestier.

Înainte de orice, sistemele vechi folosite în procesul de exploatare, — rostogolirea trunchiurilor, alunecarea, plutirea liberă, tolosirea mijloacelor hipo — sisteme care, prin degradarea lemnului, determinau însemnate pierderi, atît cantitative cît și calitative, au fost înlocuite prin sisteme superioare. Scoaterea lemnului din parchete în formă de trunchiuri și catarge, pe de o parte, extinderea mecanizării la toate fazele de lucru, dar mai ales la scoșul și apropiatul lemnului din parchete pe de altă parte, au dus la o diminuare sensibilă a pierderilor de lemn, au făcut să crească indicii lemnului de lucru, au transformat în realitate concretă ideea de valorificare superioară a lemnului.

În paranteză fie spus, este prevăzut ca pînă la finele cincinalului actual gradul de mecanizare să crească pînă

la 85 la sută la operațiunile de doborît și secționat și pînă la 70 la sută la operațiunile de scos-apropiat și încărcat.

Dar să revenim la C.E.I.L.-ul nostru din Focșani. Forestierii vrînceni au completat dotarea cu utilaje moderne cu o organizare mai bună a procesului tehnologic. S-a urmărit evitarea degradărilor lemnului prin micșorarea perioadei de stocare în parchete, prin scurtarea în general a ciclului de exploatare. În acest scop, s-au întreprins diferite acțiuni de ridicare a nivelului profesional al muncitorilor din exploatare: școlarizarea muncitorilor de la ferăstraiele mecanice, schimburi de experiență între cei de la depozitele finale ori între cei de la parchetele model etc.

De o atenție specială a beneficiat sortarea, — operație de bază a sectorului de exploatare — care influențează direct creșterea gradului de utilizare industrială a lemnului. Un exemplu: lemnul sănătos «de foc» a căpătat un alt destin, un destin mai rentabil pentru noi — se fac din el dulăpași pentru doage.

În sfîrșit, o acțiune specială: conservarea materialului sufocabil în timpul căldurilor. Pentru aceasta este în curs de execuție un bazin de acumulare de apă la Complexul pentru prelucrarea lemnului-Gugești. Pentru neinițiați, precizăm că menținerea calității inițiale a lemnului, conservarea deci, se realizează printr-o stropire a stivelor de bușteni stocați, stropire care însă se cere să fie continuă.

De la doborîtul trunchiului la depozitul final, lemnul este însoțit permanent de grija omului, pentru ca sacrificarea vieții sale vegetale să nu fie zadarnică. Nu-i vorba aici de o metaforă, ci pur și simplu de o realitate.

Versul lui Coșbuc, pe care ne-am îngăduit să-l folosim drept titlu al acestui capitol, înfloare și parcă îndeamnă la tristețe față de soarta pădurii. O zicală de-a noastră — interpretată prin analogie — îmi redă însă optimismul, îmi redă siguranța faptei cugetate:

Pămîntul să geamă sub sapa ta, cînd dai cu ea, c-atunci îți dă rod mai mult!

INTERPRETAREA INDUSTRIALĂ A UNUI PROVERB!

Revoluția tehnico-științifică și-a pus pecetea și pe procesul de valorificare a lemnului.

Fără îndoială, revoluția în prelucrarea lemnului constituie transformarea masei lemnoase în elementele sale componente, în fibre și așchii, pentru a o recompu în nenumărate și neașteptate noi produse finite. În această constă marea cheie a valorificării integrale a lemnului. Cherestele masive și neeconomice fac loc, mereu mai mult, noilor produse, — placaje, plăci fibrolemnoase aglomerate, plăci celulare, plăci innobilate, furnire și altele — care asimilează și rentabilizează orice fărîmă din «aurul verde».

Cum stăm noi cu gradul de valorificare a masei lemnoase — în general — față de celelalte țări ne-o spune mereu plicticoasa dar mereu necesara statistică. La consumul de plăci fibrolemnoase, socotit în tone la mia de locuitori stăm pe locul șase în rîndul țărilor exportatoare pe bătrînul continent al Europei, iar consumul intern pe locuitor este dublu față de media continentală. La mobilă, cu un 4, am realizat în 1969 cel mai înalt ritm de dezvoltare față de țările producătoare de mobilă din întreaga lume.

Dar iar am vorbit în general, abandonînd specialul. Să revenim deci la C.E.I.L.-Focșani — unitate complexă care a pus și ea serios umărul la obținerea rezultatelor amintite. Și iată cum:

Întregul proces de producție privind prelucrarea lemnului a fost și este permanent urmărit. Sistemul este acela fișelor limită privind consumurile planificate. Reducerea pierderilor de fabricație constituie o preocupare de prim ordin. Se fac analize la locurile de muncă, se caută și se adoptă noi soluții tehnico-organizatorice, care să asigure o permanentă încadrare a rezultatelor muncii în consumurile planificate. Urmărirea randamentelor se face la toate materiile prime, însă mai cu seamă la acelea care au pondere mare în prețul produsului finit (cherestea, furnire).

Tot în vederea valorificării oricărui fragment de lemn s-a inițiat o largă cooperare între toate unitățile combinatului. Ce nu mai poate fi folosit într-o parte, pentru un anumit produs, își găsește întrebuințarea în altă parte pentru realizarea altui produs.

Se execută produse nenominalizate prin planul de stat, care se folosesc doar deșeuri de fabricație ori produse ferioare. Numai confecționarea paneelelor în formate ruse, din deșeuri de fabricație, a dus la o economie de cherestea de peste 180 metri cubi. Iar fabricarea de ambalaje din deșeuri și cherestele colaterale (adică sub norme stas), la o economie de 650 metri cubi cherestea.

La mobilă, consumul specific de lemn a fost diminuat pr

de G. DIMISIANU

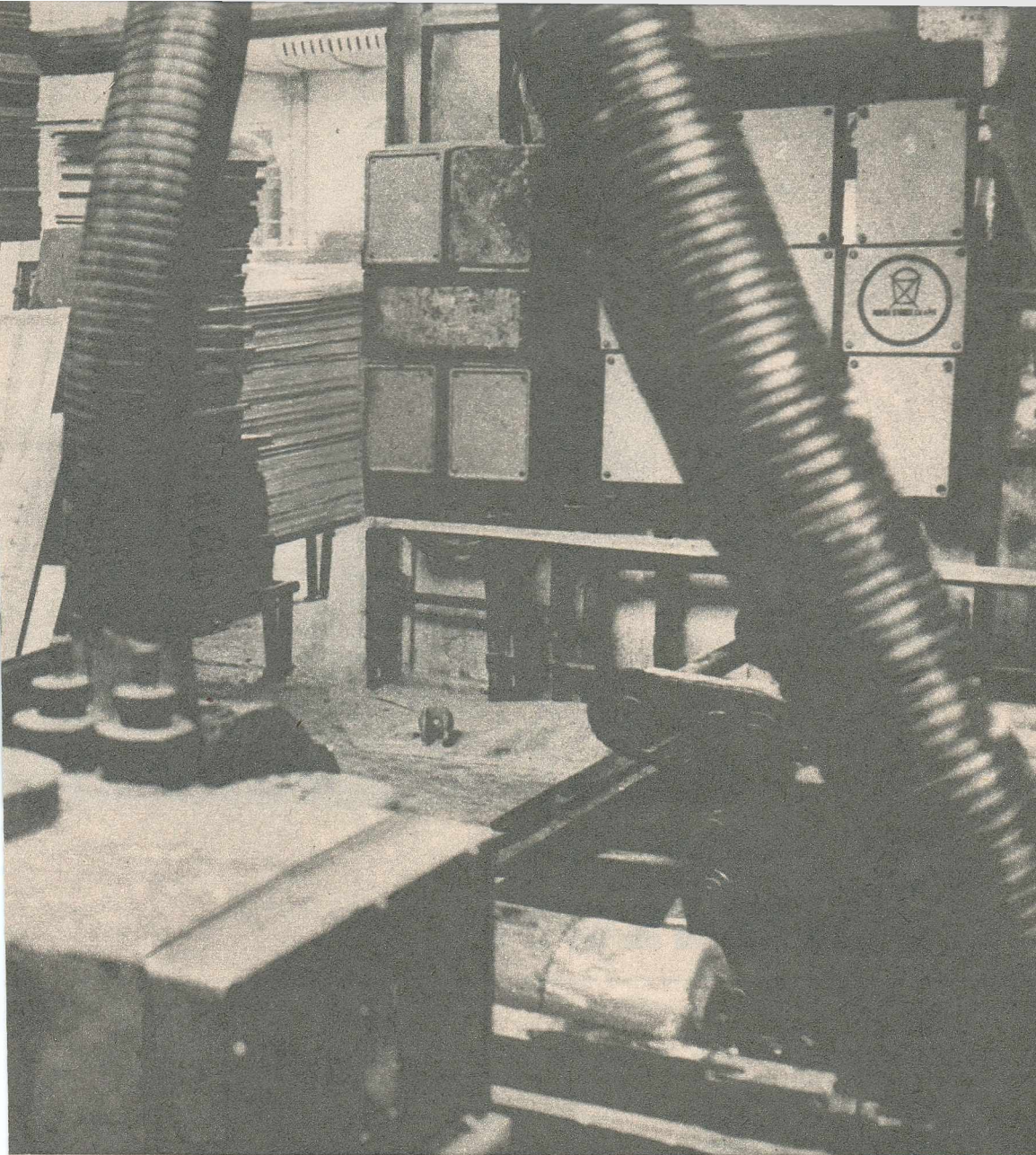
PETRE STOICA:

OROLOGIUL

În împrejurările primului deceniu de după război, când începea să scrie Petre Stoica (volumul de debut, *Poeme*, apare în 1957), poezia românească străbătea un moment estetic incert, doritoare într-adevăr să-și regenereze substanța, motivele inspiratoare, dar prejudiciată uneori de excesele epicizării și de monotonia unui retorism anulador al emoției lirice. Nu s-a subliniat îndeajuns faptul că Petre Stoica este unul dintre primii inițiatori ai unui spirit nou în lirica acelei perioade, un spirit și o atitudine literară care — privindu-le retrospectiv — vor prevesti tendințele emancipatoare din anii următori, atât de impetuos și de divers manifestate, cum s-a văzut. Volumul de *Poeme* (din care actuala culegere antologică reține, cu excesivă severitate, o singură piesă) reîntorcea poezia la emoția simplă și la intimitate, la tonurile potolite- evocatoare, la trăirea interiorizată, semnificația gestului fiind, fără îndoială, antiretorismul. O linie urmată și în continuare de poezia lui Petre Stoica, expresie a unui suflet delicat și nostalgic, neexpansiv, înrobite plăcerilor contemplației, din care își face un mod de existență.

Pietre kilometrice, Miracole, Arheologie blîndă, Melancoliei inocente, volumele succesive ale lui Petre Stoica, amplifică și nuanțează nota inițială a lirismului său, profilind o prezență poetică de indiscutabil accent personal. Lirismul său evocator excelează în portrete și stampe («Bătrînul podar», «Tîmplarul», «Vechi tîrg din Banat», «Reședință de plasă» etc.), înconjurînd imaginile cu o aură tremurătoare, făcîndu-le să comunice un farmec al desuetului de autentică pregnanță: «...pe masa așezată printre dalii înalte/ paharele și sticlele cu dop de cocean/ înconjură gramofonul pictat/ cu îngeri zburînd peste cai,/ și discul se răsucesce repede, repede/ .../ din pîlnia de foc a gramofonului/ cresc povești despre valurile Dunării/ și nouă acum ni se pare că oamenii din curte sînt veseli...» («Moment din copilărie»). Retractiv și antipatic, poetul afirmă aspirații care l-ar circumscrie pînă la urmă unei lirici de condiție minoră («Lăsați-mă acolo în balcon,/ printre mușcate./ Lăsați-mă acolo să-mi ascult/ poemele cu glas de gramofon») dacă nu i-am descifra și surîsul, zîmbetul complice care indică atitudinea sa lucid-programatică. Cu o fină ironie binevoitoare desfășoară imagini parcă din vechile filme comice, cu personaje solemne ale căror mișcări sacadate contrastează cu gravitatea situațiilor: «Cerul e albastru ca sticla de sifon/ țac-țac ofițerii înaltă săbii de aur/ împăratul coboară somnoros din vagon/ plutește deasupra aripei Sfîntului Duh/ împăratul se împiedică și moare/ în brațele doamnelor de onoare/ Requiescat în pace!» («Locomotive»).

Aparent necomplicată, dar presupunînd stratificări de impresii, unind melancolia cu umorul discret și impunînd prin forța evocativă deosebită, poezia lui Petre Stoica își află riscurile în chiar însușirile care îi dau valoarea, tentația de a-și cultiva maniera împingîndu-l câteodată pe autor, prin repetare, la clișeu. Dar poetul acesta e un spirit lucid care își intuiește dificultățile. Dovadă acest volum retrospectiv, alcătuit cu maximă rigoare, plivit de piesele nesemnificative, întru totul reprezentativ.

reproiectarea produselor aflate în fabricație, obținîndu-se un mobilier mai ușor și cu linii mai suple, prin întocmirea de diagrame de croire cât mai economicoase, prin întocmirea unor documentații profund studiate, în fiecare detaliu, la lansarea în fabricație a unor noi produse, prin înlocuirea la numeroase produse mobiliere a procedului clasic de protejare a panourilor cu lemn masiv, prin procedul furniruirii canturilor. Precizăm că o bordură de lemn masiv are între 20 și 35 mm grosime, iar aceea de furnir, o grosime doar de 0,8 mm. Nu mai adăugăm nimic și despre efectul estetic al acestei înlocuiri.

Fără îndoială, grijile și dificultățile nu i-au ocolit nici pe lemnarii — în accețiunea complexă și ultramodernă a termenului — vrînceni. Au greutăți din pricina unor neconcordanțe între pretențiile exigente ale unor clienți externi, cumpărători de mobilă, și unele standarde și norme autohtone privind calitatea materiei prime. Dar specialiștii combinatului au întocmit «o documentație cu propuneri», au înaintat-o «sus», la forul tutelar, și acum se așteaptă cu rădejde o soluționare fericită a problemei. Mai au greutăți — unitățile de prelucrare ale combinatului — și cu aprovizionarea cu materie primă lemnoasă. Pentru că solicitările sînt uneori deosebit de numeroase și pentru că stocurile normate de lemn nu pot fi totdeauna realizate ritmic, și așa se ajunge uneori la lucru în salturi și la o aprovizionare grăbită. Or, astfel de aprovizionări «pompiertice» lusc, volens-nolens, și la o neglijență față de lemn. Ceea ce neamă pierderi.

Dar peste necazuri, bucuriile contează. Iar de data aceasta, bucurii înseamnă realizări, înseamnă perspective. Ca urmare a preocupărilor, inițiativelor și strădaniilor colectivului combinatului se vor realiza pînă la finele anului economii de 1 740 mc material lemnos, din care 730 mc eprezintă cherestea. Valoric, aceasta înseamnă o economie lemn de 935 000 lei.

În ceea ce privește indicele de utilizare a lemnului, — pentru obținerea produselor finite — a fost depășit în primul semestru al anului 1970 la mai toate esențele de lemn cu mare pondere de folosință. La rășinoase, indicele de utilizare planificat era de 93,3 la sută și s-a realizat în indice de 94,7 la sută. Iar la fag, un indice de 62,2 la sută față de cel planificat de 61,8 la sută.

Ca urmare directă a obținerii acestor indici superiori, volumul de masă lemnoasă dat pentru prelucrare a crescut cu circa 15 000 mc. Și o mențiune care ajută la o aprelere obiectivă: aceste rezultate au fost obținute în condițiile unor norme de plan foarte strînse.

Mă simt obligat să mai adaug un rezultat — succes al colectivului de-acolo. Prin resortarea lemnului «de foc», tot în semestrul întîi al lui 1970, s-a produs în plus față de același semestru al anului 1969 o cantitate de 2 200 mc lobde pal-păl. Și astfel, prin valorificarea superioară a masei lemnoase se vor obține vreo mie de tone de p.f.l. neprevăzute.

În sfîrșit, studiul, deocamdată în curs, prin care se urmărește folosirea deșeurilor de fabricație în producerea de obiecte de artizanat, evident într-o nouă secție specializată, și, tot evident, de obiecte care să se recomande nu numai prin lemnul ci și prin specificul estetic vrîncian, demonstrează încă o dată că cei de la C.E.I.L.-Focșani se ambiționează să obțină dintr-un buștean un număr mereu mai mare de sortimente care, la rîndul lor, să fie prelucrate în alte produse. Ei se ambiționează să împingă coeficientul de pierderi la metru cub de lemn cît mai aproape de zero. «Cînd vom avea și fabrica de plăci fibrolemnoase, vom prelucra și crăcile bușteanului» — susțin ei. Este un fel de a interpreta la scară industrială proverbul născut înaintea gaterelor moderne: adună cu firu, ca să ai cu grămada.

SE CUVINE A FI DE BUNĂ CHIBZUINȚĂ

Am putea fi risivitori, însă există un... «dacă!»

Loc de întîlnire a paralelei 46 cu al 26-lea meridian, la distanță aproape egală (2 500 km) de Atlantic, de Oceanul Arctic și de Ural, loc de întîlnire a climatului continental cu cel oceanic, țara noastră întrunește condiții deosebit de prielnice pentru viața și dezvoltarea pădurilor. De altfel, din cele 23 750 000 hectare ale ei, 6 328 000 hectare, deci peste o pătrime din total, sînt acoperite de păduri.

Volumul lemnului «copacilor în picioare» ajunge la 1 130 milioane de metri cubi. Este un volum care asigură României locul trei, după Suedia și Finlanda, în clasamentul european (exceptînd Uniunea Sovietică). Aceasta înseamnă că noi deținem 10 la sută din rezervele de lemn ale Europei.

Încît, potrivit bogăției lui, fondul forestier ne-ar îngădui să fim mai largi, risipitori chiar. Dar survine ceva. El este «al nostru» — al tuturor, al întregii națiuni — și asta schimbă radical lucrurile, atitudinile. A avea grijă de el înseamnă a avea grijă de noi și de-ai noștri, cei care ne urmează.

În loc de orice altă concluzie, să completăm tandra constatare a lui Topîrceanu: «Frumoasă ești, pădurea mea...», cu o înțeleaptă formulă de circulație în popor: se cuvine deci a fi — cu ea — de bună chibzuință.

de Teodor MAZILU

**PRO-
GRE-
SELE**

**PRO-
STIEI**

E o greșeală să se creadă că prostia stă pe loc. Prostia — prin însăși natura ei — are o mare putere de adaptare... Uneori se adaptează atât de bine încât se confundă cu inteligența. Una e prostia de pe timpul locomotivei cu aburi și una e prostia din epoca rachetelor cosmice.

Se poate spune că prostia bate pe loc? Nu. Nicidecum... În primul rînd — ceea ce e extraordinar de comic — prostul de azi gîndește mai mult decît prostul de ieri. Prostia a căpătat, evident, o nuanță mai meditativă... Desigur, tot ineptii, numai că în anumite condiții ineptiile sînt spuse cu mîna la tîmplă... Înainte, prostul își debita imediat ineptia. Acum, prostul s-a rafinat. Înainte de a arunca în lume gugumănia, prostul se concentrează. Asta e progresul! Prostia nu mai e spontană, ci elaborată, cu alte cuvinte e o prostie gîndită, chiar foarte gîndită.

Nu-i de glumă cu prostia. Proștii — dacă observați — au devenit foarte exigenți. În primul rînd, proștii urăsc prostia. În mintea lor de pasăre s-a cuibărit ideea că prostia e o primejdie. Și de aici un adevărat lanț de consecințe. Mediocrii urăsc mediocritatea. Vicioșii urăsc viciul... Prostul poate la un moment dat să fie bine informat. Ei, ei, s-au dus vremurile de aur cînd prostia putea fi confundată, simplu și tinerește, cu ignoranța. Avem acum și proști culți. Avem idioți la curent cu toate noutățile. Chiar mai mult decît asta. Idiotul erudit te va teroriza întotdeauna cu argumentul «ultimei informații».

— Cum, n-ai citit pe cutare? O, teza asta e deja depășită...

Apoi, ceea ce e radical deosebit, ceea ce e istoria prostiei n-a cunoscut pînă acum sub nici o formă, am fost binecuvîntați și cu prostul «tragic». Pînă acum tragedia și prostia erau incompatibile. Ei, s-a sfîrșit și cu această ultimă iluzie. Am trăit s-o vedem și pe-asta. Prostul care-și pune probleme. Prostul care se zbuциamă. Prostul care se îndoiește. Prostul tragic.

Avantajul prostiei e că — tragică sau veselă — nu-și trădează niciodată substanța. Prostul, tot prost rămîne.

CINCI LECTII DE IMBLINZIRE A SERPILOR

André VILLERS
ziarist francez

«Profesorul»
Ram
Dass
în
lucru

Îmi dau cuvîntul de onoare că numai un ochi expert i-ar fi putut deosebi unul de celălalt. Fachirii erau toți îmbrăcați la fel, în «dhoti» largi, la fel de mustăcioși. Se așezau toți în același loc — într-un colț al grădinii hotelului «Clarcks». La hotelul ăsta scump din Benares se opreau turiștii bogați, mai cu seamă americani, veniți să vadă minunățiile orașului sfînt al Indiei. Fachirii-îmblinzitori de șerpi își aranjau cu dibăcie inventarul și, contra sumei de zece rupii, făceau să apară flautul cu ajutorul căruia îi scoteau din coșurile rotunde, împletite, pe înfricoșătorii lor discipoli. Erau de tot felul — de la cobra regală, a cărei mușcătură ucide aproape instantaneu, la șarpele boa, a cărui îmbrățișare are de asemenea un sfîrșit mortal garantat, chiar dacă nu atît de imediat.

Am devenit cel mai credincios spectator al fachirilor. În două zile am stabilit relații amicale cu aproape toți îmblinzitorii de șerpi. Asemeni majorității indienilor erau foarte prevenitori cu străinii. Uitau totuși subit cuvintele englezești pe care le știau, în momentul cînd începeam să le pun întrebări în legătură cu secretele meseriei lor. Ca răspuns la aserțiunea «Știu că flautul nu joacă nici un rol pentru că șerpii sînt lipsiți de aparat auditiv» — nu primeam decît un zîmbet politicos. Dar acest adevăr cules de prin articole de popularizare științifică era nevoit să bată în retragere în fața faptelor. Și faptele erau următoarele: în momentul în care fachirul deschidea coșul, cobra țîșnea ca o săgeată și botul larg deschis nu lăsa nici cel mai mic dubiu asupra intențiilor sale. Atunci se întîmpla minunea. Fachirul începea să cînte din flaut, mai exact, să scoată un sunet înalt și pătrunzător, legănînd în timpul acesta capul în sus și în jos. Reptila se liniștea imediat și, fără a-și desprinde privirea înghețată de pe instrument, începea să se miște exact în ritmul melodiei pe care, după părerea unanimă a zoologilor, era incapabilă s-o audă.

Pe undeva trebuia să se ascundă un truc. Nici după ce urmărisem vreo douăsprezece ședințe n-am reușit să-l descopăr. Șuieratul strident al fluierului și zîmbetele viclene ale fachirilor începeau să-mi calce pe nervi. Am hotărît atunci să recurg, la rîndul meu, la un truc gaze-tăresc:

— Aș vrea să învăț să îmblînzesc șerpi — am spus eu fachirilor.

Propunerea mea a părut să-i pună în încurcătură, deoarece au discutat un timp destul de lung între ei. În sfîrșit, mai marele lor, Ram Dass, mi-a dat răspunsul:

— Te luăm ucenic. Dar costă mult.

— Cît?

— Patru sute de rupii.

L-aș fi jignit cumplit dacă aș fi încălcat tradiția Orientului, acceptînd prețul fără tocmeală. După jumătate de oră de discuții am convenit că voi urma un curs complet de îmblinzire a șerpilor, împărțit în cinci lecții a câte 25 rupii

fiecare. Profesorul avea să-mi fie însuși Ram Dass. După ce i-am plătit un aconto, am putut trece la partea introductivă. Trebuie să mărturisesc că m-a tulburat teribil.

— Îndepărtați cobrelor voastre dinții otrăvitori?

— Nu. Tot ar crește foarte repede la loc... Ai să vezi, sahib, că nici nu e nevoie.

— Dar dacă mă mușcă?

— Zeii nu o să îngăduie una ca asta. Dar chiar dacă o să se întîmple, avem noi leacuri. E mai probabil că n-ai să mori.

Mi-a trecut prin cap că nici o companie de asigurări n-ar fi dat o para chioară pe viața mea. Nu-mi rămînea să sper decît în serul Institutului Pasteur, dar mai cu seamă în propria mea șansă.

Prima lecție a început a doua zi, în curtea templului Sarnat. Ram Dass era însoțit de doi asistenți. Ne-am așezat față-n față. Fachirul a ordonat:

— Întinde mîinile cu palmele în sus și nu te teme de nimic.

M-am supus. Supraveghindu-mi cu atenție fața, Ram Dass mi-a pus în palme doi șerpi mici de culoare cafeniu deschis. M-am stăpînit. Ram Dass a dat din cap satisfăcut.

— Sînt șerpișori de flori — mi-a spus el solemn. Nu mușcă. Desfă-i și înfășoară-i în jurul încheieturii.

Reptilele s-au supus liniștite, de parcă ar fi fost de sfoară. Profesorul le-a luat și mi-a pus pe genunchi o reptilă mai lungă și mai groasă.

După
absolvirea
cursului
ziaristul
francez
André
Villers —
proaspăt
specialist
în
îmblinzire
șerpilor —
i
prezintă
«numărul
grădinii
hotelului
«Clarck»
din
Benares»

pola negri

ampă anilor '20.
ltima dată a apărut în public
luna aprilie a acestui an,
entru a da autografe pe cartea sa
Memoriile unei stele».
spune că acum încearcă să găsească
i producător pentru a-i ecraniza autobiografia.
terpreta și-a ales-o: Vanessa Redgrave.

GLORIILE DE ALTĂDATĂ

iră să scormonim prea mult și necuviincios
viața fostelor mari vedete ale ecranului,
ste care anii au trecut
a cum trec peste toți muritorii,
ate doar ceva mai trist,
producem din revista italiană «Oggi»
teva imagini recente
e unor nume de aur
n istoria divismului.

mae west

Fosta «zeiță a dragostei»,
— una dintre primele —
după ce a părăsit
cinematograful în 1943,
a avut ambiția
să revină anul trecut
în filmul Myra Breckenridge,
alături de Raquel Welch.
Trebuie să ai curaj să stai,
la 76 de ani,
alături de o parteneră
care îți poate fi nepoată.

Uimește și astăzi lumea
cu extravaganțele ei vestimentare,
chiar dacă este bunică
cu opt nepoți.
Nu vrea să se lase
înfrântă de timp,
căci, cum bine zice,
«sfârșitul începe atunci
când nu mai găsești nimic de făcut».
Drept care Gloria pictează,
sculptează, desenează modele de rochii,
apare la televiziune.

gloria swanson

GLORIILE DE ALTĂDATĂ

film

marlene dietrich

Îngerul albastru sfidează anii cu demnitate. Își consemnează și ea memoriile, dar în ultimii trei ani a apărut pe scenele câtorva mari orașe ale lumii într-un impunător show în care dansează și cântă (în patru limbi). Refuză colaborarea cu televiziunea.

greta garbo

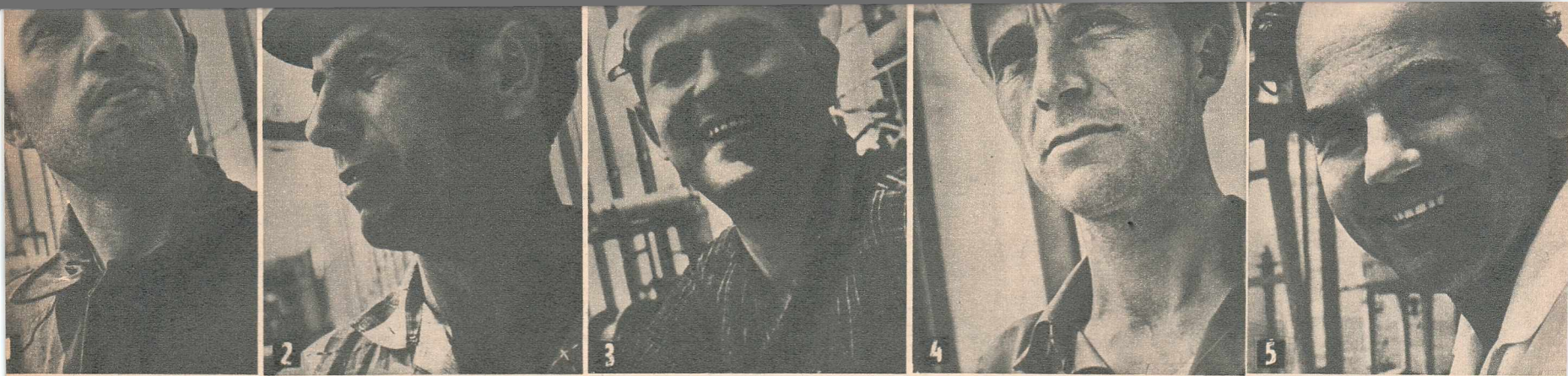
Cel mai durabil mister al cinematografului. S-a retras la 36 de ani și de atunci se plimbă deghizată «fără scop și direcție», vizitează muzee, expoziții și pe puținii săi prieteni, citește, se uită la televizor. Din cînd în cînd presa anunță reîntoarcerea Divinei pe platouri, dar lumea știe că totul este zvon. Autorul fotoreportajului din săptămînalul mai înainte citat mărturisește că abia a recunoscut-o, după ce a așteptat-o multă vreme (ascuns, bineînțeles) în preajma casei.

mary pickford

Logodnica Americii, cum a fost botezată în 1917 are astăzi 77 de ani și un nou titlu «superbunica Americii». Își petrece timpul scriind cărți religioase și activînd în diferite societăți de bineface. De curînd, filmul său Pollyanna, reluat la Torontu în Canada, a fost văzut de 3 000 de spectatori.

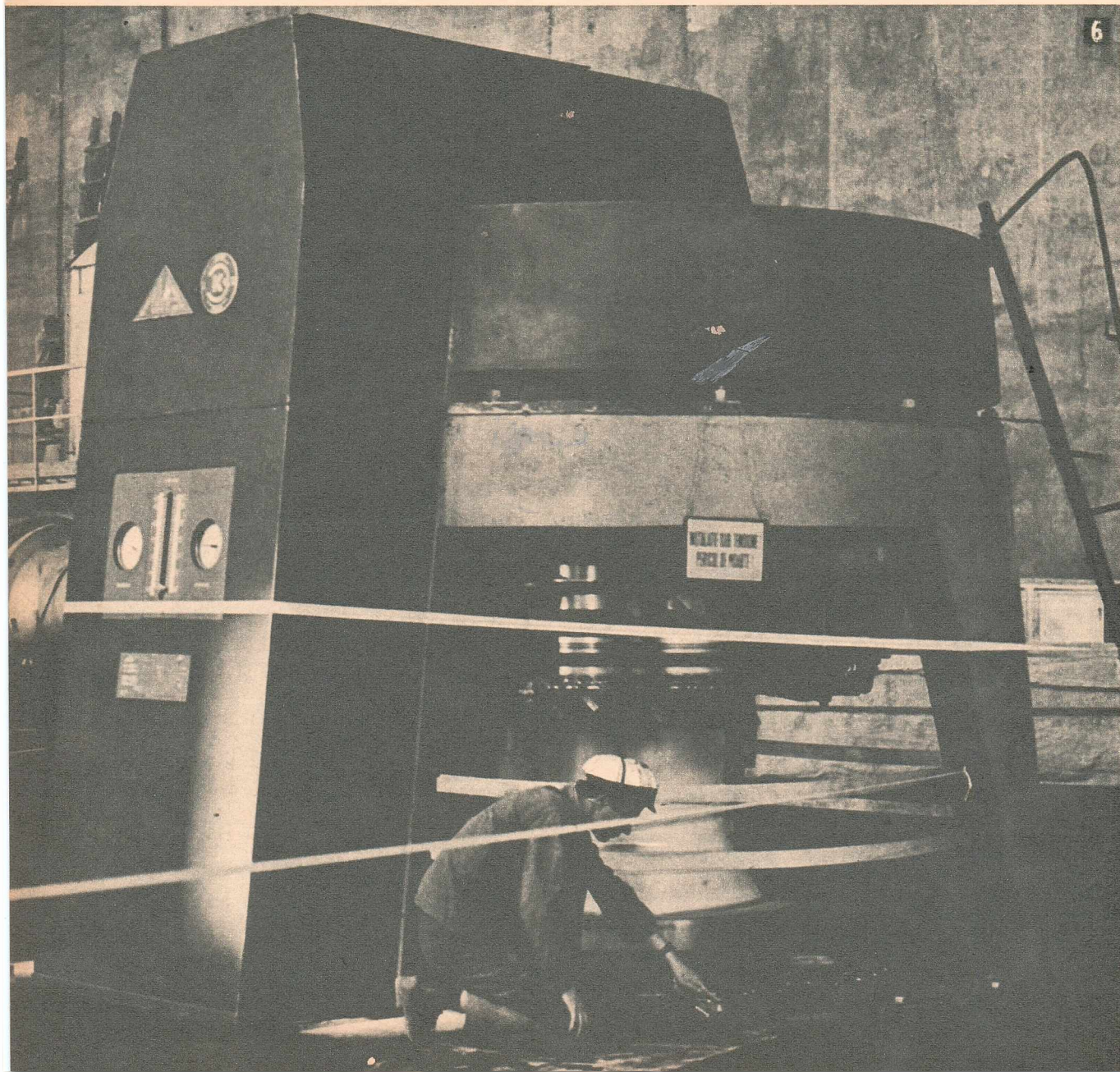

5. 4. 3. 2. 1-

PORNIRE!

de Eugen IAROVICI—Fotografiile autorului

«SĂ AI CERTITUDINEA
CĂ N-AI SCĂPAT NIMIC»

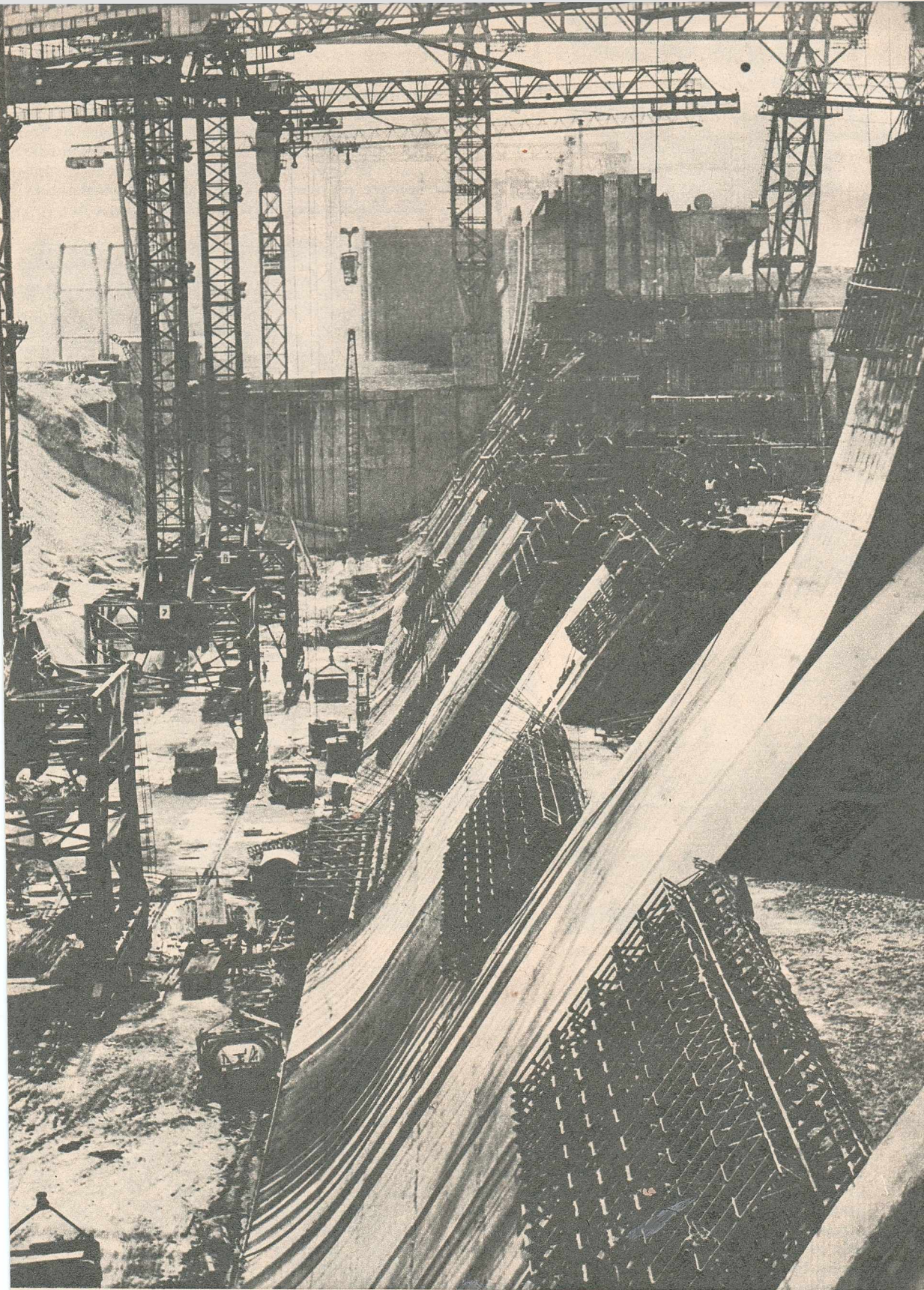
Evenimentul vă este, desigur, cunoscut din relatările cotidianelor: în seara zilei de 21 iulie, la orele 20,05, au început să se rotească palele uriașe, din oțel inoxidabil, ale primului hidroagregat de 175 MW din seria de șase care, pînă la sfîrșitul anului viitor, vor produce energie în centrala hidro-electrică de pe Dunăre.

L-am întîlnit pe inginerul șef cu problemele de exploatare, Stelian Dedu. În seara memorabilă el a coordonat lucrările de pornire din partea beneficiarului, care acum preia hidroagregatul de la constructorii și montori. Voiam să deslușesc de la dînsul ce a simțit în acele clipe hotărîtoare, cît de emoționat a fost, la ce s-a gîndit... Drept să spun, doream niște răspunsuri ca în unele romane sau piese de teatru...

Răspunsurile sale au fost însă ingineresti, faptice. Spre pildă, el a respins cuvîntul «emoție» înlocuindu-l cu «tensiune amplificată de oboseala din ultima săptămîină de verificare, cînd se lucra cîte 16-18 ore pe zi». Totuși cuvintele lui căpătau o rezonanță epică cu ecouri profunde atunci cînd vorbea despre forțele care aveau să stea față în față: pe de o parte, 3 000 de tone de utilaje (atît cîntărește un hidroagregat cu toate anexele lui) încastrate în beton la 38 de metri sub nivelul apei din amonte și, pe de altă parte, forța uriașă de presiune a apei (2 300 tone) care năvălește, în momentul cînd se deschid vanele, asupra celor șase pale ale turbinei.

Tonul sec, ingineresc, s-a colorat de asemenea cu o ușoară nuanță de mindrie cînd m-a informat: «Știți, trebuia pornit unul din cele mai mari hidroagregate din lume, echipate cu turbină tip Kaplan» și, bineînțeles, a trebuit să ajungă și la conflictul dramatic, la momentul hotărîrii termenului exact cînd nemișcarea va fi înlocuită cu mișcare, cînd se va învinge inerția tonelor de utilaje, cînd se va da adevărata «testare a calității montajului, a echipamentului mecanic și a calității execuției fiecărei piese în fabrică».

După luni de zile — în care s-au executat montajul și verificarea piesă cu piesă a agregatului; probe pe subansambluri și pe ansambluri întregi; verificarea instalațiilor de automatizare, protecție, semnalizări; instruirea personalului la fiecare loc de muncă, repeti-

eram curios să văd cum va reacționa gigantul, aveam certitudinea că totul va merge bine, însă totodată nu puteam alunga gândul de la posibilitatea apariției unor fenomene neprevăzute».

De la punctul de comandă se executau toate comenzile și se recepționau prin radiotelefon toate informațiile de la posturile de control. Conform unei foi de manevră — un adevărat scenariu alcătuit dinainte — începe execuția strict cronologică a tuturor operațiilor.

La 20 fără 2 minute totul era gata și s-a comunicat că la 20 și 5 minute se va da comanda de pornire. Prin radiotelefoane se făcea numărătoarea inversă, exact ca la lansarea cosmonavelor în spațiu...

...5-4-3-2-1 — Pornire!

...și omul de lângă dispozitivul de comandă al regulatorului, printr-o manevră scurtă și precisă, a deschis drumul apelor spre turbină. Tensiunea din inimile tuturor ajunsese la limită și, în tăcerea adâncă, rotorul a început să se învârtască din ce în ce mai repede, ajungând în câteva secunde la turația normală. De la toate punctele de control se semnala funcționarea normală. Pe fețele tuturor se citea bucuria și relaxarea.

— Și ați strigat ura, ați aplaudat? — am întrebat.

— Nu — răspuse inginerul Dedu — proba abia începuse și atenția trebuia să fie trează în continuare.

*

De multe zeci de ore hidroagregatul își continuă rotirea impasibil la «tensiunile amplificate de oboseală» pe care le-a susținut. Din oră în oră, ziua și noaptea, i se ia «pulsul», înregistrând zeci de parametri indicați de acele sensibile de la tabloul de comandă. Totul decurge normal!

Proba-atestat a reușit. Este cel mai elocvent certificat de ridicare a tehnicii românești pe o treaptă mai înaltă, de maturitate și competență a constructorilor și montorilor noștri.

- 1** Șef de brigadă Iosif Mezei; a participat activ la lucrările de montaj.
- 2** Maistrul principal Nicolae M. Nicolae a condus montajul hidroagregatului.
- 3** Ilie Mircea, inginer șef adjunct la montaj centrală (până acum nu s-a lăsat niciodată nici fotografiat, nici filmat).
- 4** Valeriu Perșinaru, inginer șef lot montaj centrală.
- 5** Stelian Dedu, inginer șef exploatare.
- 6** Capul de distribuție al uriașului hidroagregat.
- 7** Lucrările continuă fără întrerupere la înălțarea barajului.
- 8** Pe aci, peste dealuri, va porni în curând energia electrică spre sistemul energetic național.

ții pe cele mai diferite ipoteze — după această muncă istovitoare «pe uscat» trebuia să se decidă clipa examenului de finalizare: proba cu apă.

Cu toții știam că finalizarea înseamnă energie electrică și că fiecare zi câștigată valorează sute de mii de lei. Pe de altă parte, știam cu toții că dacă nu este totul bine pus la punct, dacă are loc o manevră greșită sau pregătită insuficient, s-ar putea produce defecțiuni sau ar duce la pierderi grele pentru economie, iar remediile ar îndepărta termenul de producere de energie electrică cu multe luni de zile.

Inginerul Dedu se opri din povestit pentru câteva clipe. Privi la forfota din jur, la șirul de basculante uriașe care transportau cimentul la baraj.

Apoi, cu un ton obișnuit în voce, însă pronunțând cuvintele ceva mai rar, a spus: «Verificările trebuiau făcute cu foarte multă minuțiozitate — trebuie să ai certitudinea că n-ai scăpat nimic — și repede să finalizezi!»

Mai erau treizeci de zile până la termenul stabilit în planul de stat și totuși hotărârea a fost luată!

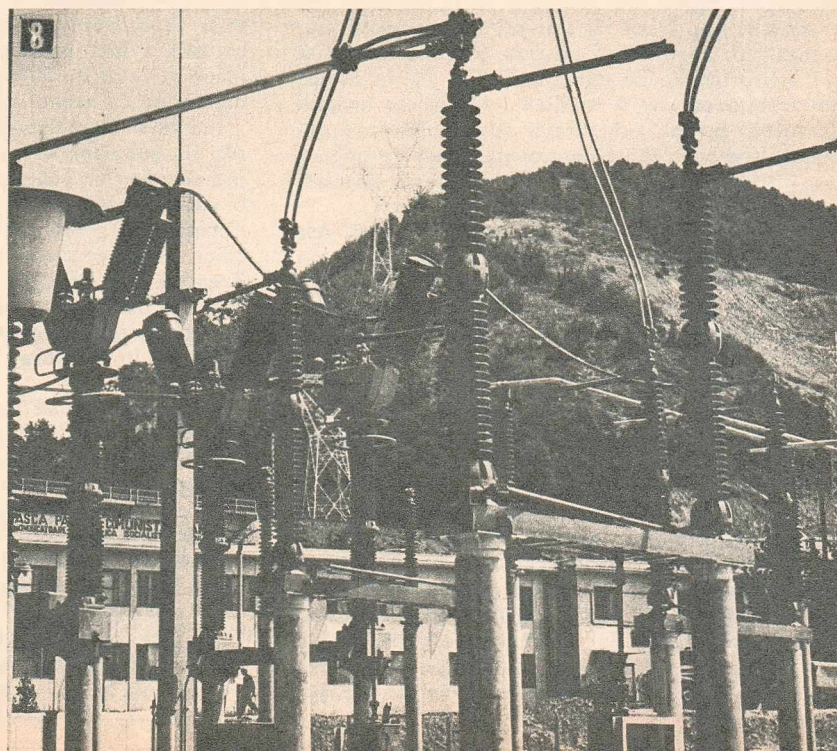
În ziua de 21 iulie, dimineața, s-au făcut

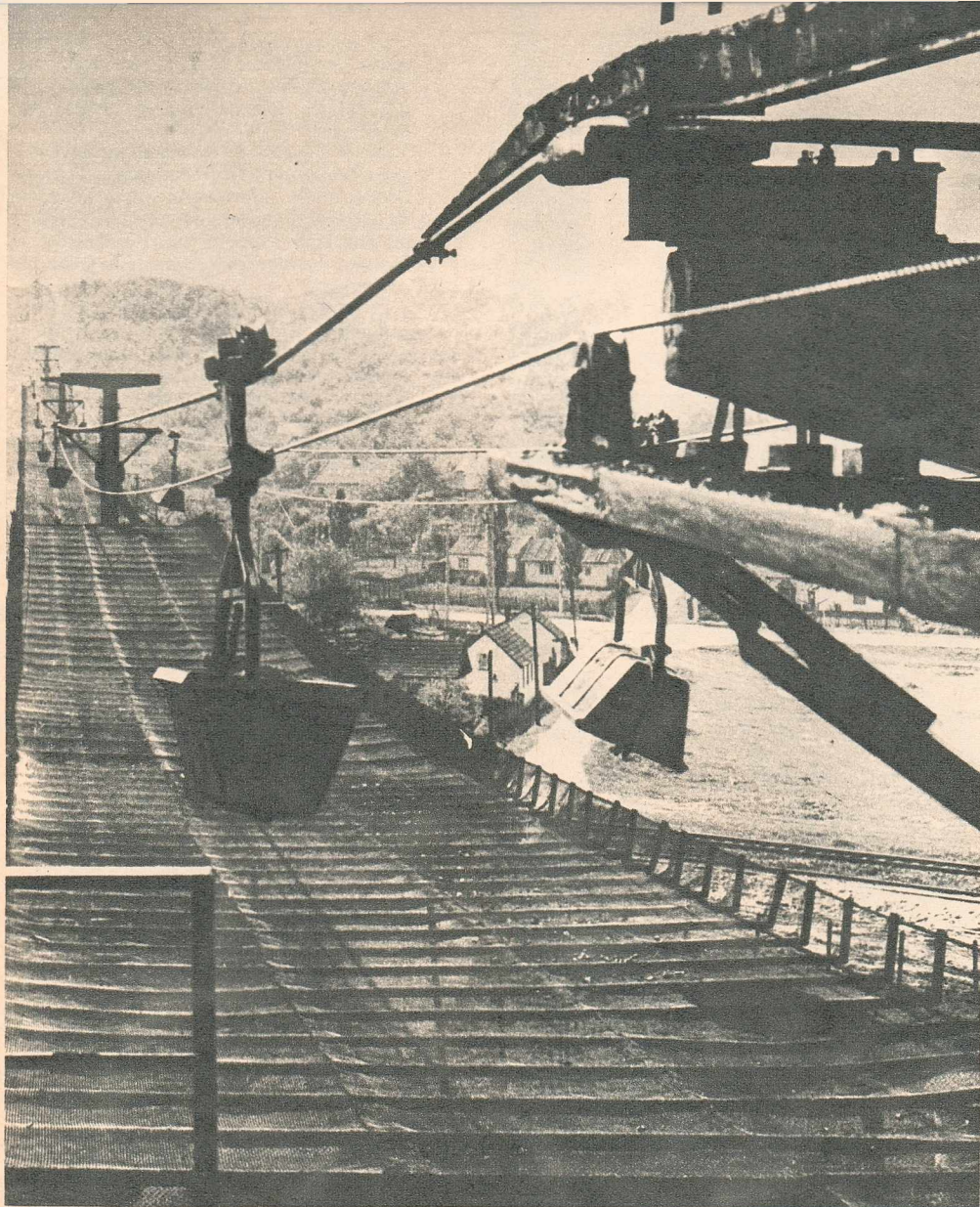
ultimele verificări — până la ora 12. Totul funcționa perfect și fiecare își cunoștea locul și atribuțiile. S-a hotărât un repaus de 4 ore pentru masă și odihnă.

La ora 16, cei care trebuiau să participe la marele examen erau prezenți în hala imensă a centralei și fiecare s-a îndreptat spre postul său: în camera turbinei, ca să controleze temperaturile lagărilor turbinei, eventualele infiltrații, debitele apei de răcire la ax, deschiderea aparatului director, detectarea de presiuni, vibrații sau zgomote anormale; la paharul generatorului, pentru a controla temperaturile lagărelor și funcționarea rotorului; la panourile din sala mașinilor, pentru controlul termic al hidroagregatului, funcționarea semnalizatoarelor și a protecțiilor; la capul de distribuție, pentru a face controlul unghiului de rotire a palelor rotorului și al presiunilor de ulei.

La punctul de comandă, la regulatorul de viteză al turbinei se aflau cei care conduceau și coordonau întreaga activitate. Printre ei se afla și ing. Dedu. După ceasul lui s-au potrivit toate celelalte ceasuri.

«În inima mea se învâlmășeau tot felul de contradicții: o bucurie că se termină așteptările și, în același timp, o puternică tensiune;

sărac este îmbogățit înainte de furnalizare pînă la un conținut de 40 la sută într-o instalație de separare magnetică uscată, singura de acest gen din țară. La întreprinderea minieră-Bocșa, tot pentru prima dată, din deșeurile de fabricație se recuperează un concentrat de fier. Procedul acesta folosit de trei ani utilizează separatoarele magnetice în medii umede și a permis realizarea unei producții suplimentare de două milioane lei marfă anual. Fostul tehnolog al întreprinderii, trimis la minele de cupru

de Petre ANGHEL

Fotografii de P. DUMITRESCU

În adînc, dimensiunile umane capătă alte proporții. Poate mai mărețe, dar sigur mai de nebanuit. Închipuiți-vă o grădină în care o mină atentă a trasat alei. Sub pămînt, galeriile sînt aidoma, locul florilor luîndu-și strălucirea colțurilor de piatră luate din diferite unghiuri de lămpile minerilor. Undeva se aud picuri de apă și tăcerea capătă contur. Vă asigur, adîncul pămîntului are o poezie a lui, de neconfundat, pe care minerii au descifrat-o și au îndrăgit-o. Dacă n-ar fi astfel, n-aș înțelege mîndria artificierului Gheorghe Papuc, de zece ani în mină, care îmi preciza că toți frații săi sînt minerii, cumnații asemenea, iar singura fată pe care o are e căsătorită tot într-o familie de minerii. «Da' și aici în echipă noi sîntem ca într-o familie»... Urmăresc ordinul de lucru. Echipa lasă sarcini schimbului care urmează, treaba trebuie continuată exact de unde a fost întreruptă. Apoi munca efectuată este calculată și împărțită frățeste pe cele trei schimburi.

O frăție ce ține parcă de o vîrstă romantică. Așa cum este însăși meseria adîncului, peste care și-a pus amprenta experiența mai multor generații. Sigur că vă mai amintiți: oamenii aceștia au învățat o dată cu vorbele și lovitura de ciocan să se opună îndrjit oricărei forme de exploatare. În 1929, semenii lor au fost dintre cei care s-au ridicat cu hotărîre împotriva reducerilor de salarii, a abuzurilor de la calcularea producției de cărbune realizat de echipe, împotriva condițiilor neomenești de hrană și locuit.

Forța aceasta concentrată, călîită în focul luptei organizate, a fost în primele rînduri atunci cînd partidul a chemat poporul să elibereze țara. Apoi an de an, de-a lungul planurilor economice care au urmat eliberării. De atunci, cei 26 de ani au adus cu ei în galeriile adîncului o tehnologie nouă, un țel nou și, de ce n-am spune-o, și o vocație de miner... Vocație care se traduce la Ocna de Fier în depășiri zilnice ce ating 40 de tone pe echipă.

Din 30 în 30 de secunde se varsă o corfă, după ce au fost străbătuți 5—7 km peste dealuri.

Aici, la mulți metri sub pămînt, roca dură și întărită de milenii se arată neputincioasă. Neputincioasă în fața exploziei, în calea mașinii de extracție, și neputincioasă să țină piept acestei echipe restrînse de minerii. Ar fi și greu. La Ocna de Fier operațiile se fac cu mijloace mecanizate, cu utilaje de înaltă performanță tehnică. Perforarea e sută la sută mecanizată, iar încărcarea minereului în abataje se face cu mașini speciale de încărcat cu cupă și siloz, acționate pneumatic.

Cei cărora le-au rămas în minte imaginile cu minerii împingînd anevoie cărucioarele pline sînt invitați să-și actualizeze cunoștințele. Forța umană sau animală a fost înlocuită în întregime cu puterea locomotivelor diesel-electrice cu troleu sau a locomotivelor cu acumulatori.

Îmi revin în minte amintiri livești. «N-am văzut nici un șobolan» — comunic cu surprindere. «Nu mai sînt pe aici, poate s-au speriat» — îmi răspunde o voce înceată din umbră. Va să zică tot omul a rămas de netemut, tot el a făcut un pas mai înapoi adînc decît viețuitoarele obișnuite cu întunericul. Treptele din titlu mi se par a avea un adevărat caracter de simbol. Nu vreau să stabilesc un paradox, dar cred că fiecare pas spre inima pămîntului e o treaptă în sus, spre cinstirea omului, a valențelor sale.

Se apropie ora de pușcare. Artificierul trebuie să încarce frontul și să declanșeze explozia. Noi trebuie să ieșim afară. Înseamnă că era adevărat sentimentul care mă stăpînea: rămîneam, deși eram îmbrăcat în costum de miner, cu șapcă pe cap și lămpă în mînă, un intrus. O simțeam de fiecare dată cînd auzeam prin galerii firescul salutului ce părea aparținînd numai minerilor — «Noroc bun», «Bun noroc».

Se pare că peste generații dibăcia își dă mîna. Pionieratul minerilor bănățeni de lângă Bocșa (minele există aici din prima jumătate a secolului al XVII-lea) a fost continuat. Minereul cu conținut

Mai poate crede cineva trecînd acum printr-un oraș minier că fostele locuințe arătau ca în imaginea de sus?

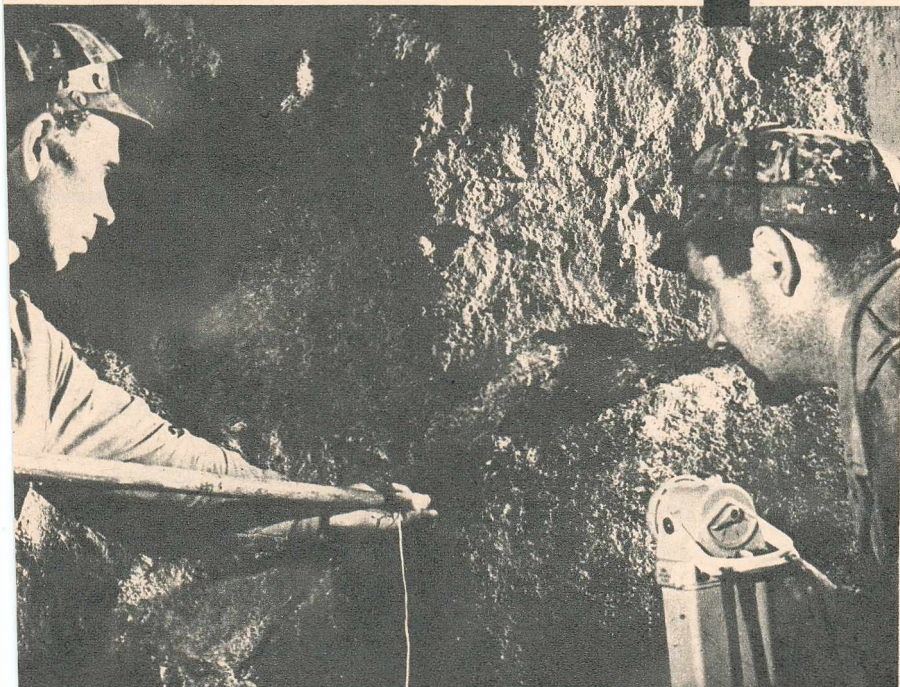
de la Moldova Nouă, utilizează și acolo același procedeu. «Începînd cu anul acesta — ne spune inginerul Silviu Jumancă, inginerul șef al Întreprinderii miniere-Bocșa — s-a trecut la exploatarea și prepararea unui minereu cuprififer pe baza rezervelor promovate prin lucrările de cercetare executate de întreprinderea noastră. Întreaga tehnologie de preparare a acestui minereu, de la proiectie și pînă la execuția la scară industrială, a fost soluționată de întreprindere».

Dar și cei de la suprafață sînt cuprinși de aceeași febră a căutărilor. Pentru o cît mai bună valorificare a minereurilor în cadrul instalației de preparare prin flotare a minereurilor neferoase s-a trecut la un flux tehnologic de flotare colectivă care permite creșterea randamentului de extracție cu 10-20 la sută și reducerea simțitoare a cheltuielilor pe tonă de minereu prelucrat. Dar să lăsăm cifrele să vorbească: numai prin eliminarea unui singur reactiv, prin simplificarea fluxului, s-a realizat o econo-

mie anuală de un milion și jumătate lei.

Mă urc pe ultima treaptă a instalației de preparare și ca printr-un pas uriaș văd cum se face legătura dintre două dealuri. Pentru a ajunge aici, minereul de la Ocna de Fier străbate peste înălțimi o cale de peste 6 km. Cel care vine de la Dognecea are un drum subteran pînă la Ocna de peste 7 km. Privesc corfele care înaintează pe cablu ca niște veritabile funiculare ce privesc vîrfurile dealurilor. În fiecare au fost încărcate 500-600 kg de minereu. Urmăresc acele ceasornicului. La fiecare 30 de secunde o corfă se răstoarnă și-și reia drumul spre Ocna de Fier pentru a fi încărcată din nou. Astăzi, timpul scurs între trecerea a două corfe este redus. Am ajuns aici într-o zi norocoasă pentru orice reporter. S-au extras în instalație 51 de tone de magnetită, obținîndu-se cel mai mare record. Se vede treaba că minierii pe care i-am întilnit în galerii au avut «Bun noroc», și umbra le-a întrecut propria lor făptură.

trepte

spre inima pămîntului

Se pregătește
pușcarea.
În curînd
acest zid
va fi scos
la lumină.

Și azi a fost
o zi rodnică.

Eliberarea —
cucerire
de cea mai mare
însemnătate
pentru
destinele țării —
se înfăptuie,
dar,
după cum se vede,
muncitorii
aveau încă
nevoie de haine,
hrană și adăpost.

▲ Două călătoare «indisciplinate». Au venit la gara Cojocna dinspre dealurile de la sud-vest, deși săgeata le indica văile dinspre nord-est. Cel puțin vor înțelege, oare, unde-i sala de așteptare?

-CE-I MAI LIPSEA DIRECTIEI REGIONALE?

-TICHIA DE MARGARITAR!

de Sergiu ANDON

de Ioan GRIGORESCU

ASTROFLASH

Nimic nu mi se părea mai ireconciliabil decât cibernetica și științele oculte. Că o mașină electronică poate picta, versifica și «compune» muzică, nu mai miră pe nimeni. În fond, nu este vorba decât de descompunerea și recompunerea cifrelor, și, în retrospectiva istorică îmi apare mult mai trudnică și mai dificilă asamblarea tamburului unui pian mecanic decât stoarcerea unei cacofonii «muzicale» dintr-o mașină care înghite benzi perforate. Dar a pune un creier electronic să dezlege enigmaticele de nedezlegat ale alchimistilor și a-i imprumuta harul prezicătorilor mi se pare o monumentală aberație.

Și totuși... Sărmane țigănci cu fustele înfioiate, care străbateți drumurile pământului tulburând tihna străzilor cu misterioasa voastră chemare: «Hai să-ți ghicesc, conașule!», v-a venit sfârșitul! A apărut Astroflashul, creierul electronic care ghiceste viitorul, mașina cu zeci de mii de circuite imprimate, capabilă să descifreze destine dintr-o simplă fișă perforată, cu ora, ziua, anul și locul nașterii. Ce pasiențe, ce bobi, ce zaț de cafea, ce glob de cristal, ce astrolab, ce linie a vieții, ce inspirație, când totul nu este decât matematică, tranzistoare și formule cifrate! Și lumea se înghesuie ca la urs la New York, la Paris, la Bruxelles, la Buenos Aires, să-și facă portretul psihologic din poziția aștrilor la ceasul de cele mai multe ori uitat al nașterii; să-și înțeleagă mai bine întortocheatele căi ale sufletului din sibilicele descripții ale oracolului tranzistorizat, să-și descopere afinitățile cu ființa iubită pe baza datelor sumare furnizate pe o fișă «Adam și Eva», să-și cunoască copiii pe care i-a crescut sau să-și afle viitorul imediat din geometria celestă a lunii, a soarelui și a planetelor lente sau rapide de pe firmamentul colțului de lume unde a văzut lumina zilei.

Am întrebat o dată o ghicitoare cum își explică harul. Mi-a dat un răspuns uluitor: «Vezi, domnișorul dragă, dumneata spui că scrii cărți. Și crez că atunci când faci treaba asta te apucă așa o stare de înălțare, că parcă plutești și începi să vezi. Așa și eu. Atunci când ghicesc nu mă uit atît în palma care mi se întinde, cît în sufletul meu. Și văz. Că degeaba încerci să vorbești despre sufletul altuia dacă nu ți-l cunoști bine pe-al tău...» Era o poetă.

Ultima dată când am văzut-o pe Elvira Popescu, juca în «Prezicătoarea», o piesă de André Roussin în care marea actriță realiza o zguduitoare partitură de tragediană antică. Era un fel de matroană a sindicatului ocult al prezicătoarelor care pregăteau o demonstrație de protest în fața Prefecturii poliției pariziene, pentru dreptul la libera profesare a contestatei lor meserii. În cartotecile clientelei lor figurau toate marile personalități ale țării, care înainte de luarea măsurilor decisive față de istorie veneau în taină să le consulte și să le ceară sfatul. Iar marea prezicătoare avea un fiu savant, om al științelor exacte, rușinat de meseria mamei sale, pe care o frecventa în ascuns pentru a-i storcea banii necesari studiilor. Și mai era o fată, intruchiparea candoarei și a naivității, o Julietă a veacului nostru căreia în zadar femeia cu har divin îi spunea că trebuie s-o rupă cu un ticălos, un om de nimic, o otreapă, o epavă umană care n-avea să-i aducă decât nefericire. Dar fata nu se putea rupe căci îl iubea, și pentru ea, căzătura aceea de bărbat reprezenta totul. Pînă cînd, într-o ultimă consultație, printr-o inspirație sacră, marea prezicătoare i-a spus fetei că destinul era de partea ei și că omul care o chinuia avea să treacă printr-o ultimă încercare, decisivă, eliberatoare. Iar după clipa malefică, fata s-a întors cu sufletul răvășit să-i spună confidentei sale că nedemnu-i iubit i-a pierit într-un accident de automobil. Asta, exact în ziua cînd cea care se credea stăpînă asupra întortocheatelor căi ale destinului altora avea să afle că tocmai fiul ei fusese cel ucis, ticălosul, otreapa, epava umană, căzătura pe care mama nu-l știuse decât cel mai pur, cel mai drag, cel mai omenesc dintre oameni. V-o închipuiți, chiar dacă n-ați văzut-o niciodată pe Elvira Popescu, marea prezicătoare, stăpîna harului sacru, autoritatea indiscutabilă a științelor oculte, în această mare scenă finală?

O, biete bilete de papagal, naivă și generoasă pasăre cu cioc coroiat care știi să alegi acit de bine din cutiuța flașnetarului destine «pentru fete» și «pentru băieți», și toată lumea trăiește pînă la cel puțin șaptezeci și șapte de ani și are cîte șapte copii, cu trei neveste sau cu trei bărbați! A apărut măria-sa Astroflashul, creierul electronic care deborează speranțe și oferă în cîteva secunde zece pagini bătute cu viteză cosmică la mașină, fără a uita să repete de tot atîtea ori mențiunea «reproducerea interzisă!». Și vin oamenii ca la Maglavit, înghesuindu-se într-un pasaj din Champs Elysées, și își rostesc cu tremur în glas data nașterii, ora și locul, iar astrologii ciberneticii caută în cărțile groase ca niște biblij numele localităților de pe tot globul unde li s-au născut «subiecții». În funcție de loc și data nașterii, computerul stabilește tabelul logaritmăic al zodiacului, cifrînd punctaje indiscutabile unui ochi profan, din a căror combinare scoate o proză dactilografată electric.

Primii care au venit să-și ghicescă prin oracolul electronic viitorul au fost înșiși ghicitorii de profesie, mai mult din necesitatea stabilirii raportului de forțe cu concurența neloyală decât din nevoia de adevăr. Căci mașina de ghicit învățase de la ei arta de a prezice fiecărui ațita bine cert și ațita rău probabil, încît nimeni să nu plece nemulțumit.

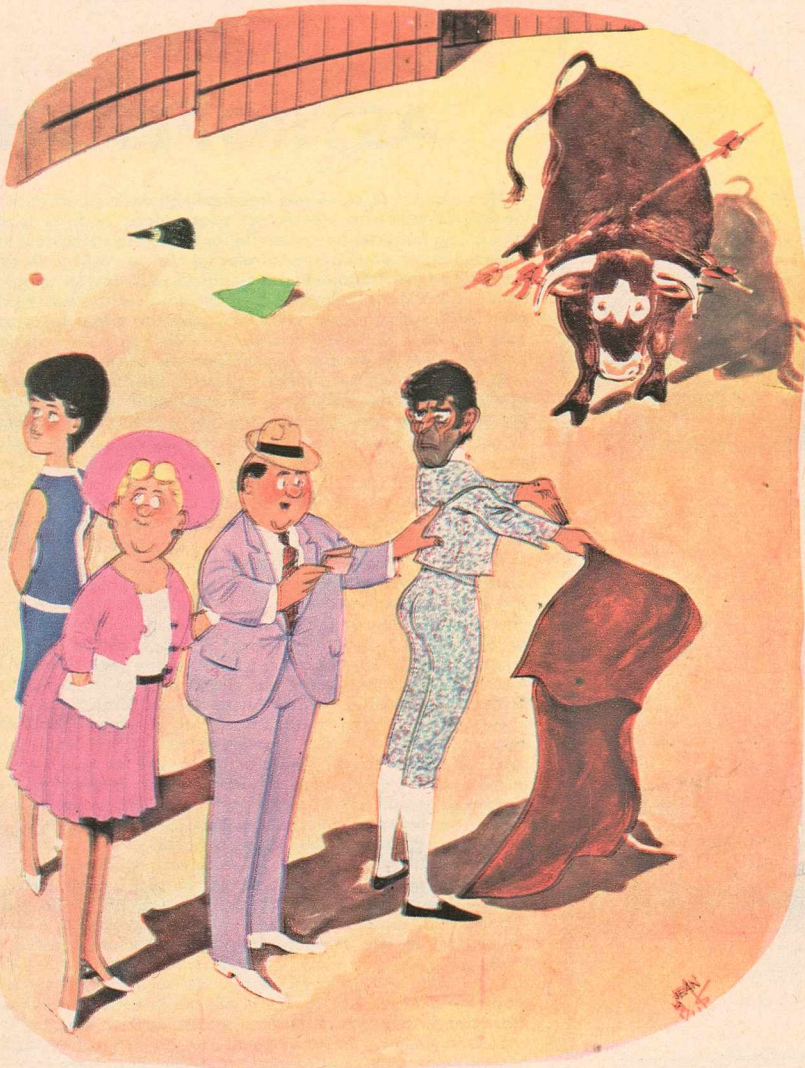
Lată-l pe acest domn onorabil cu servietă-geamantănaș din piele neagră și cu o neliniște pe chip abia mascată de un suris sceptic, venit parcă în glumă să-și afle portretul psihologic (întotdeauna flatant) și viitorul pe următoarele trei luni. Așteaptă cu nerăbdare să vadă ce îi oferă pentru cei cinci dolari plățiți creierul electronic, care îi debordează cu generozitate trei metri de lectură. Și-a primit horoscopul împăturit într-un dosar portocaliu și, nerăbdător, se reîntregrează în furnicarul uman de pe marele bulevard, citindu-și în mers viitorul. Acum fața lui nu mai exprimă decât o curiozitate insașiabilă, satisfacție și îngrijorări care îl fac și mai singur, și mai insensibil în torentul mulțimii. Totul pare perfect, portretul psihologic spune că este un om extraordinar pe care îl așteaptă trei luni de bucurii și succese. Dar absorbit de lectură traversează strada «pe roșu», se aude un chiuit de frîne, de metal izbit, de sticlă spartă, un bufnet surd ca și cînd boturile nichelate ale mașinilor ar lovi un sac de pămînt, și filele horoscopului fericit plutesc în aer sau se lipesc de pneurile care rulează frenetic.

Nu, nu, horoscopul creierului electronic n-a greșit nimic, el spune clar că planetele pot numai influența, dar nu determina destinul pe care omul și-l face singur.

UMOR de BELLUS, KIRAZ

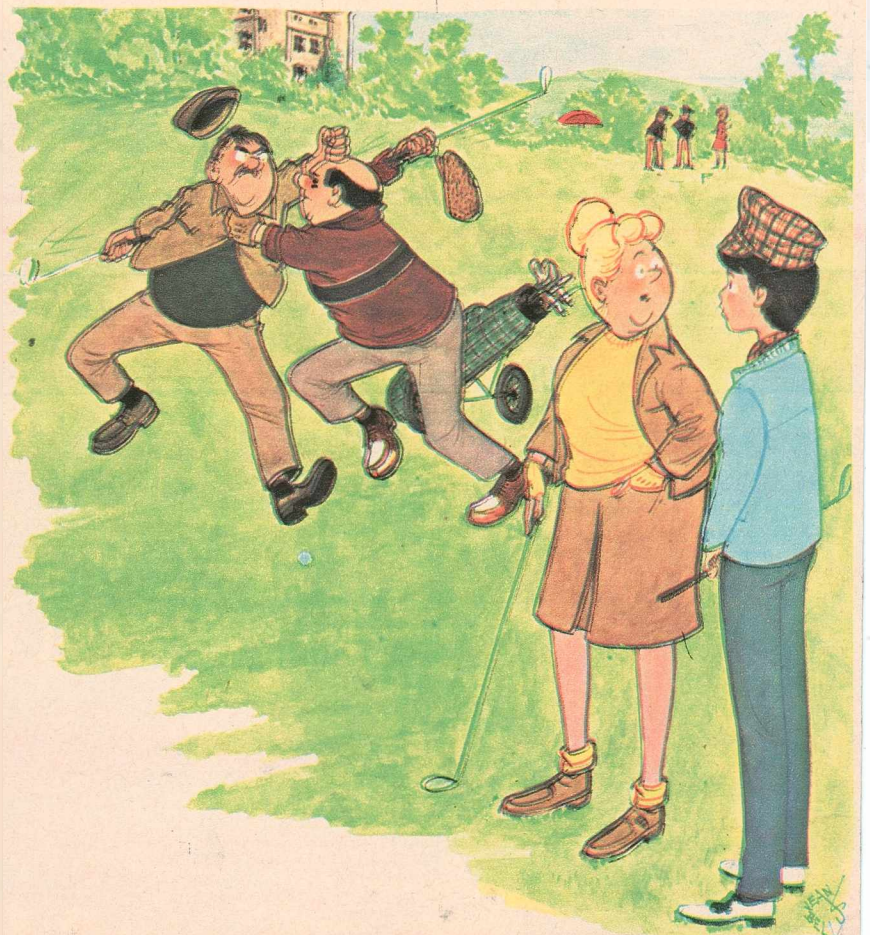
— Scuzați, vă rog, unde se află tribuna l ?

— Din clipa de față nu mai discut decât cu poliția fluvială.

— Știu că sînt îndrăgostit atunci cînd ascult prostii și totuși îmi face plăcere.

— Și cînd te gîndești că a vrut să joace golf ca să-și facă relații.

UNITĂȚILE COOPERATIVELOR
TEȘUGĂREȘTI DIN JUDEȚUL
UZĂU pun la dispoziția populației
articole de confecții pentru femei, bă-
rbați și copii, tricotaje, lenjerie de corp
de pat, încălțăminte fină. Confecțiile
pe comandă sînt executate după cele
mai noi modele. Se primesc comenzi
cu plata în rate.
Prin unitățile de producție în serie
se execută pentru organizațiile comer-
ciului de stat și cooperatist pe baza
contractelor ferme: confecții și îmbră-
căminte, tricotaje, lenjerie, articole de
moderie și cusături, covoare româ-
nești, încălțăminte.

în vacanță..., într-una din zile, pe o stradă a Amsterdamului, copiii au organizat o originală expoziție de desene realizate pe loc.

punct și de la capăt

● Pictorul francez Michel Journiac, fiind asaltat de amatorii de autografe cu prilejul unei recente expoziții de mare succes, n-a acceptat să-și pună semnătura decât pe cecuri proprii de câte 300 de franci, în schimbul achitării acestei sume pe loc de către solicitanți. Și într-adevăr, i-au fost achitate 25 de asemenea cecuri.

— Ai acoperire în bancă pentru toate? — I-a întrebat un amic.

— Fii liniștit — i-a răspuns pictorul. Nici unul nu se va grăbi

să prezinte cecul la bancă, pentru că toți vor să păstreze, deocamdată, autograful. Și dacă până la urmă jumătate din ei se vor hotărî să renunțe la autograf, tot am făcut o afacere...

Venind de câteva ori să-și ridice permisul de conducere auto, confiscat de autoritățile din Dijon pentru o perioadă ce expirase, și fiind de fiecare dată amînat, Jacques Moiton s-a prezentat ultima oară la prefectură cu un tigru pe care-l ținea în lesă. Împăimîntați, funcționarii au încercat să-l dea afară, dar solicitantul a răspuns că nu părăsește biroul pînă nu i se eliberează permisul confiscat. În cele din urmă a fost nevoit să intervină însuși prefectul și să-i rezolve pe loc cererea, deoarece, consultîndu-se cu juristul, a constatat că nu există nici un text de lege care să interzică unui cetățean intrarea în prefectură cu un tigru...

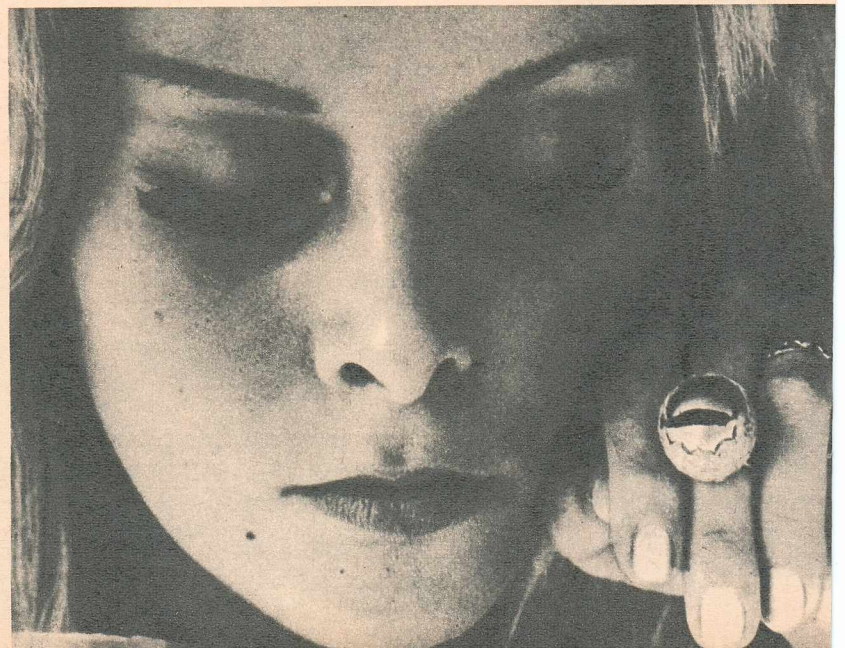
● Premiul cel mare al unei tombole organizate în Franța cu prilejul zilei pentru protecția faunei marine a constat anul acesta din homari, sardele, scrumbii și languste în cantitate corespunzătoare greutății corporale a cîștigătorului.

Spre norocul organizatorilor, premiul a fost cîștigat de un tînăr slab ca ...un țir.

● Numeroși studenți ai universității din orașul englez Keele își făcuseră în ultima vreme obiceiul să se plimbe în costumul lui Adam pe aleile parcului din jurul clădirii. Nimeni n-a reușit să-i convingă să renunțe la această excentricitate, pînă cînd pe ușa universității a apărut un afiș al municipalității care suna astfel: «Studenților care renunță la togă în favoarea nudismului manifest li se vor suprima bursele și vor fi eliminați, așa că vor rămîne goi și pe dinăuntru nu numai pe dinafară».

cine face cu ochiul?

Nu fata, ci inelul. Este ultima modă în materie de bijuterii. Cel puțin, dacă ar fi să judecăm după inelul actriței italiene Katia Cardinali. Pentru moment, inelul este mai celebru decât actrița.

FLACĂRA-ALBUM

ALEXANDRA STEWART («Climate», «Mireasa era în negru»), actriță de origine canadiană, astăzi vedetă internațională cu domiciliul instabil și filme realizate în multe din studiourile lumii.

